Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος | *Ἐν Ἀθήναις, 6 Ὀκτωβρίου 1928* | *Ἔτος 50ὸν.—Ἀριθ. 45*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸν πῆγαν σὲ μιὰ σκηνή, ὅπου ἔγραφε ἕνας ἀξιωματικὸς στὸ φῶς ἑνὸς κεριοῦ.

— Μυλόρδε, εἶπε ἕνας στρατιώτης, τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ τὸν πιάσαμε νὰ τριγυρνᾶ στὸ δάσος ὕποπτα. Φαίνεται πὼς εἶναι κατάσκοπος.

Ὁ ἀξιωματικὸς σήκωσε τὸ κεφάλι του, κοίταξε τὸν αἰχμάλωτο καὶ φάνηκε σὰ νὰ ξαφνιάστηκε. Ἔγειρε πίσω, ὥστε νὰ κρύψει τὸ πρόσωπό του στὴ σκιά, κι' ἔβαλε μπροστὰ τὸ κερὶ γιὰ νὰ φωτίζει τὸν ξένο.

— Πῶς ὀνομάζεστε; ρώτησε ἀπότομα.

— Σάμουελ Τζόουνς.

— Τὸ ἐπάγγελμά σας;

— Γεωργός.

— Ἀπὸ ποῦ;

— Ἀπὸ τὸ Λὸκ-Λέβεν.

— Αὐτὸ εἶναι μακρυά. Τί γυρεύετε σ' αὐτὰ τὰ μέρη;

— Ταξίδευα γιὰ δουλειές μου.

— Χωρὶς γραπτὴ ἄδεια;

— Δὲν ἤξερα πὼς χρειαζόταν ἄδεια.

— Μπά, στὴν ἡλικία σας λοιπόν, δὲν ἐμάθατε ἀκόμα τοὺς νόμους; Ἴσως δὲν ξέρετε κἂν ὅτι ἰσχύει στρατιωτικὸς νόμος; Ἴσως δὲν ξέρετε ἀκόμη ὅτι ὑπάρχει κάποιος Κάρολος, ποὺ δημιουργεῖ ταραχὲς κι' ἐπαναστάσεις καὶ ποὺ κατόρθωσε νὰ γλυτώσει μὲ τὴ βοήθεια τῶν φίλων του; Δὲν ξέρετε τέλος, ὅτι καθεμέρα συλλαμβάνονται χωρικοὶ «ποὺ ταξιδεύουν γιὰ δουλειές» καὶ ποὺ δὲν εἶναι παρὰ Καβαλλιέροι μ' ἀλλαγμένα ρούχα; Δὲν ξέρετε τίποτ' ἀπ' αὐτά;

Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον δὲν ἔδωσε ἀπάντηση.

— Τὰ χέρια σας δὲν φαίνονται πολὺ συνηθισμένα στὸ σκάψιμο, ἐξακολούθησε ὁ ἀξιωματικός. Περιττὸ νὰ ἐξακολουθήσει ἡ κωμωδία. Φανερῶστε τ' ὄνομά σας.

Ὁ λόρδος καταλάβαινε ὅτι ὁ συνομιλητής του εἶχε μαντέψει τὴν ἰδιότητά του. Δὲν ἔδωσε καὶ πάλι καμμιὰν ἀπάντηση.

— Δὲν ἀπαντᾶτε λοιπόν; Ἄσχημα κάνετε. Εἶμαι ὑποχρεωμένος κι' ἐγὼ νὰ σᾶς θεωρήσω ὡς κατάσκοπο καὶ νὰ σᾶς στείλω νὰ σᾶς κρεμάσουν.

Κατάσκοπος! Ἡ λέξη αὐτὴ πείραξε τὸ λόρδο Ἔρλιγκτον. Δὲ φοβόταν τὸ θάνατο, ἤθελε ὅμως θάνατο στρατιώτη κι' ὄχι ἀτιμωτικὸ θάνατο κατασκόπου.

Σήκωσε περήφανα τὸ κεφάλι.

— Ἔχετε δίκιο! εἶπε. Δὲν εἶμαι χωρικός, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ὅμως καὶ κατάσκοπος. Εἶμαι Καβαλλιέρος, στὴν ὑπηρεσία τῆς Α. Μεγαλειότητος, καὶ θεωρῶ τιμή μου ὅτι τὸν βοήθησα νὰ σωθεῖ. Ὀνομάζομαι λόρδος Ἔρλιγκτον.

Στ' ὄνομα αὐτὸ μιὰ μοχθηρὴ λάμψη φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Καλὰ τὸ κατάλαβα, μουρμούρισε σιγὰ-σιγά· κι' ὕστερα ὑψώνοντας τὴ φωνὴ ἐξακολούθησε:

— Πολὺ καλά, μυλόρδε, θὰ σεβασθοῦμε τὸν τίτλο σας. Θὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὸ στρατηγὸ Κρόμβελ.

Κι' ἀλήθεια, τὸν μεταχειρίστηκαν σύμφωνα μὲ τὸν τίτλο του: τὸν ἔστειλαν στὸν Πύργο τοῦ Λονδίνου.

Ἡ ἀρρώστεια τοῦ λόρδου βάστηξε πολὺν καιρό. Ὁ Θωμᾶς Γουΐλ, ποὺ ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τοὺς φυλακισμένους, ἄφισε τὴ γυναῖκα του νὰ τὸν φροντίζει.

Ἔτσι, κάμποσες βδομάδες δὲ μιλοῦσαν παρὰ γιὰ τὸν καινούργιο αὐτὸν φυλακισμένο. Ἡ Νταίζη εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τὸν ἰδεῖ καὶ παρακαλοῦσε τὴ μητέρα της νὰ τὴν ἀφήσει.

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ ἄρρωστος ἦταν πολὺ στενοχωρημένος καὶ καθόταν συλλογισμένος στὴν καρέκλα του, ἡ μίστρες Γουΐλ ἔστειλε τὴ Νταίζη νὰ τοῦ πάει τὸ φαγητό, ἐλπίζοντας ὅτι ἡ ὄψη τοῦ παιδιοῦ θὰ τὸν ἔκανε νὰ λησμονήσει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὶς πίκρες του.

Ἡ Νταίζη πῆρε τὸ πανέρι, ὅπου ἡ Τζέννη εἶχε βάλει τὸ φαγητό, καὶ μπῆκε στὸ στενὸ κελλί, ὅπου ὁ φυλακισμένος εἶχε καθήσει πλάϊ στὸ τραπέζι. Ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι του στὸ χέρι καὶ φαινόταν τόσο βυθισμένος στὶς σκέψεις του, ὥστε στὴν ἀρχὴ δὲν πρόσεξε τὴ Νταίζη.

— Σᾶς ἔφερα τὸ φαγητό σας, μυλόρδε, εἶπε δειλὰ ἡ Νταίζη.

«— Σᾶς ἔφερα τὸ φαγητό σας, μυλόρδε, εἶπε ἡ Νταίζη...»
(Σελ. 361, στ. γ'.)

Κι' ἄφησε τὸ πανέρι στὸ τραπέζι.

Ὁ λόρδος σήκωσε τὸ κεφάλι του, τὴν κοίταξε στὰ μάτια καὶ φάνηκε σὰ νὰ δοκίμαζε κάποια συγκίνηση.

— Ποιὰ εἶσαι σύ, κόρη μου; Πῶς σὲ λένε; ρώτησε ζωηρά.

— Βιολέττα Γουΐλ, ἀπάντησε τὸ κορίτσι. Εἶμαι ἀνιψιὰ τοῦ ἀρχιφύλακα.

Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον ἀναστέναξε βαθειά.

— Εἶμαι τρελλός! μουρμούρισε. Συγγνώμη, παιδί μου, γιατί σοῦ ἔκαμα ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις. Ἀλλὰ μοιάζεις πολὺ μ' ἕνα ἀγαπημένο μου πρόσωπο ποὺ εἶναι μακρυά μου καὶ μοῦ θυμίζεις κι' ἓν ἄλλο, ποὺ ἔχω χάσει ἀπὸ χρόνια. Σ' εἶδα κι' ἀμέσως θυμήθηκα... Ἀλήθεια, ἐξακολούθησε κοιτάζοντας ἀχόρταγα τὸ πρόσωπο τῆς Νταΐζης, εἶναι τὰ ἴδια χαρακτηριστικά, τὰ ἴδια μάτια, τὰ ἴδια μαλλιά... Κι' ἡ κόρη μου θὰ ἦταν σὰν κι' ἐσένα, ἂν ζοῦσε...

Ἄφισε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ δυό του χέρια κι' ἔκλαψε σὰν παιδί.

Ἡ Νταΐζη εἶχε συγκινηθεῖ βαθειὰ καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ πεῖ. Ἡ καρδιά της πονοῦσε γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ ὡστόσο ἦταν ἕνας ἄγνωστος. Θὰ ἤθελε νὰ τοῦ πεῖ παρηγορητικὰ λόγια, ἀλλὰ ἡ δειλία της τὴν ἐμπόδιζε.

— Μυλόρδε, μὴν κλαῖτε, σᾶς παρακαλῶ! εἶπε τέλος μὲ ἀλλαγμένη φωνή.

Ὁ φυλακισμένος σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε πόσο εἶχε συγκινηθεῖ τὸ κορίτσι.

—Ἄκουσε, τῆς εἶπε· εἶσαι καλὴ καὶ πονετικιά. Τὰ μάτια σου, βλέπω, βούρκωσαν. Καλό μου παιδί, ξέρεις ὅτι μόνο οἱ εὐγενικὲς καρδιὲς πονοῦν γιὰ τὴ θλίψη τοῦ ἄλλου;

Τὴ στιγμὴ αὐτή, ἡ Βιολέττα ἄκουσε τὴ μίστρες Γουΐλ ποὺ τὴ φώναζε. Ἔκαμε νὰ πάει πρὸς τὴν πόρτα.

— Φεύγεις κιόλας; εἶπε ὁ λόρδος λυπητερά.

— Μὲ φωνάζει ἡ μητέρα μου, μυλόρδε.

—Ἡ μητέρα σου εἶναι δῶ, μαζί σου;

— Δηλαδή, ἡ θεία μου. Τὴ φωνάζω ὅμως «μητέρα» γιατί μὲ μεγάλωσε σὰν παιδί της. Καὶ μάλιστα σὰν πολὺ χαϊδεμένο παιδί της, πρόσθεσε χαμογελώντας.

— Μὰ τὸ ἀξίζεις, παιδί μου. Τὸ δείχνει τὸ πρόσωπό σου.

Ἡ Νταΐζη κοκκίνισε.

— Χαίρετε, μυλόρδε! εἶπε. Πρέπει νὰ φύγω τώρα, ἀλλὰ θὰ ξανάρθω, ἂν δὲ σᾶς πικραίνει νὰ μὲ βλέπετε..

— Ὄχι, παιδί μου, δὲ μὲ πικραίνει καθόλου. Μοῦ φέρνει ἀναμνήσεις θλιβερές, ἀλλὰ καὶ ἀγαπημένες... Ἤμουν κι' ἐγὼ πατέρας μιὰ φορά... Ἀλλά, πήγαινε στὸ καλό, παιδί μου, δὲν σὲ κρατῶ περισσότερο.

— Θὰ ξανάρθω! εἶπε ἡ Νταΐζη κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ κελλὶ ἐλαφρὴ σὰν πουλάκι.

Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον, μόνος πιά, ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του, σὰ νἀθελε νὰ διώξει σκοτεινὲς ἰδέες. Ὕστερα ἔπεσε ἀτυμένος καθὼς ἦταν στὸ κρεβάτι του καὶ προσπάθησε νὰ κοιμηθῆ. Μὰ τοῦ κάκου. Ἡ εἰκόνα τῆς Βιολέττας ἦταν ὁλοένα μπροστά του, θυμίζοντάς του τὰ δυὸ ἀγαπημένα πρόσωπα ποὺ ἦταν χαμένα γι' αὐτόν.

Ἡ Νταΐζη ξαναπῆγε καθὼς εἶχε ὑποσχεθεῖ κι' ἐξακολούθησε νὰ πηγαίνει καὶ τὶς ἄλλες μέρες, φροντίζοντας γιὰ ὅλες τὶς ἀνάγκες τοῦ φυλακισμένου. Τοῦ πήγαινε λουλούδια, τοῦπιανε κουβέντα κι' ἔκανε κάθε τι ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν διασκεδάσει ἢ νὰ τὸν κάμει νὰ ξεχάσει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ θλιβερὴ θέση τοῦ.

— Μοῦ φαίνεται σὰ νὰ βρῆκα μιὰ στοργικὴ θυγατέρα, τῆς ἔλεγε καμμιὰ φορὰ ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον μὲ συγκίνηση.

— Αὐτὸ εἶναι μεγάλη τιμὴ γιὰ μένα, μυλόρδε! τοῦ ἀπαντοῦσε κατακόκκινη.

Τότε ὁ φυλακισμένος χαμογελοῦσε μελαγχολικά.

— Τιμή! Τί τιμὴ μπορεῖ νὰ σοῦ δώσει ἕνας φυλακισμένος, ποὺ σὲ λίγο θὰ εἶναι δίχως ἄλλο ἕνας κατάδικος;

Τότε ὅμως ἔβλεπε τὰ μάτια τῆς Νταΐζης νὰ γεμίζουν δάκρυα κι' ἄλλαζε κουβέντα, γιὰ νὰ μὴ τὴν πικραίνει.

Ἡ μίστρες Γουΐλ ἔβλεπε ὅτι ἡ παρουσία τοῦ παιδιοῦ ἔκανε καλὸ στὸν ἄρρωστο κι' ἔστελνε τὴ Βιολέττα καθεμέρα νὰ τοῦ πηγαίνει τὸ φαγητό.

Ὡστόσο ἡ Νταΐζη, ποὺ δὲν ἔκρυβε τίποτα ἀπὸ τὴ μητέρα της, δὲν τῆς ἔκαμε λόγο γιὰ τὴ συγκίνηση τοῦ φυλακισμένου, ὅταν τὴν εἶδε, οὔτε γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ στοργὴ ποὺ τῆς ἔδειξε. Ἤξερε πὼς ἡ μίστρες Γουΐλ ἦταν φοβιτσιάρα καὶ θὰ φοβόταν πάλι πὼς τὴν ἀπειλοῦσε κάποιος κίνδυνος, ἂν ἄκουγε πὼς ὁ φυλακισμένος βρῆκε πὼς ἡ Βιολέττα ἔμοιαζε μὲ κάποιο δικό του πρόσωπο. Γιατί λοιπὸν νὰ τὴ βάλει σ' ἔγνοιες, ἀφοῦ ὁ ἄγνωστος αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ μείνει πολὺν καιρὸ στὸν πύργο καὶ θἄφευγε πάλι;

Τέλος, τῆς φαινόταν ὅτι μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ τὴν ἔδενε κάποιος μυστικὸς δεσμός, ἕνα αἴσθημα περίεργο, ἀνεξήγητο, ἀλλὰ τόσο λεπτό, ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἀγγίξει κανένας. Ἂν ἔκανε λόγο γι' αὐτό, θὰ ἦταν σὰν νὰ τὸ χαλοῦσε, σὰ νἄγγιζε τὸ δάχτυλό της στὰ φτερὰ μιᾶς πεταλούδας καὶ νὰ τῆς ἔπερνε τὸ χνοῦδι.

Κράτησε λοιπὸν μέσα της τὸ μυστικό της. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει καλὰ-καλὰ κι' ἡ ἴδια, τὸ αἴσθημά της γιὰ τὸν ἄγνωστο φυλακισμένο μεγάλωνε ὁλοένα.

Μιὰ μέρα ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον τῆς εἶπε;

— Πιστεύω, κόρη μου, ὅτι δὲ θὰ μείνω πολὺν καιρὸ ἐδῶ. Δικοί μου ἄνθρωποι ἀπέξω μὲ πληροφόρησαν μὲ τρόπο ὅτι ἡ δίκη μου θὰ γίνει γρήγορα καὶ βέβαια ξέρω θετικὰ ποῦ θὰ καταλήξει... Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ πῶ θλιβερὰ πράγματα, ἔπρεπε ὅμως νὰ βρῶ καιρὸ νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὶς καλὲς φροντίδες σου. Στὸ θλιβερὸ αὐτὸ κελλί μου ἤσουν ἡ μόνη παρήγορη ἀχτίνα. Θέλω λοιπὸν νὰ σοῦ ἀφίσω ἕνα ἐνθύμιο, γιὰ νὰ μὴν ξεχνᾶς τὸ φτωχὸ φυλακισμένο, ποὺ τοῦκαμες τόσο καλό. Ἔχω μαζί μου ἕνα κόσμημα, ποὺ τὸ θεωρῶ πολυτιμώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλο στὸν κόσμο. Τὸ φοροῦσε πρῶτα ἡ ἀγαπημένη μου γυναίκα καὶ ὕστερα μοῦ τὸδωσε καὶ τὸ φορῶ ἐγὼ δέκα χρόνια τώρα. Θὰ σοῦ τὸ δώσω, κόρη μου, νὰ μὲ θυμᾶσαι.

Καὶ καθὼς μιλοῦσε, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ λαιμό του τὴ χρυσὴ ἁλυσίδα μὲ τὸ μενταλλιόνι, ποὺ τοῦχε δώσει ἡ λαίδη Διάνα τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφευγε. Ἡ Νταΐζη πῆρε τὸ κόσμημα, ἀλλὰ καθὼς τὸ εἶδε, τὰ μάτια της καρφώθηκαν ἀπάνω του μ' ἕναν παράξενο τρόπο.

— Τί ὡραῖο ποὺ εἶναι!..

Ἡ ταραχή της ἦταν τόση, ὥστε δὲν σκέφθηκε οὔτε νὰ εὐχαριστήσῃ.

Αὐτὸ ἔκαμε ἐντύπωση στὸ λόρδο. Ἡ Νταΐζη φαινόταν σὰν νὰ βυθίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ ὄνειρο. Τὰ χέρια της σιγότρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιὰ μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Παιδάκι στέκει ἀμίλητο
μπροστὰ στ' ἀκροθαλάσσι
καὶ τὴ βραδυὰ ὀνειρεύεται
καὶ καρτερεῖ νὰ φτάσει.

Ἐσώπασε τὸ δειλινὸ
κι' ἀποκοιμήθη ὁ μπάτης
κι' ἡ θάλασσα μὲς στ' ἄφωνα
βυθίστηκε ὄνειρά της.

Παιδὶ μικρὸ καὶ μοναχὸ
μπροστὰ στ' ἀκροθαλάσσι
τί καρτερεῖς κι' ἀποθυμᾶς
τὸ βράδυ ποὺ θὰ φτάσει;

Καράβι, καραβάκι μου,
χαρὰ ξενιτεμμένη,
καιρὸ ἡ ψυχή μου σ' ἔχασε
κι' ἀκόμα σὲ προσμένει.

Καὶ μοναχὴ ὀνειρεύεται
στ' ἀμίλητο ἀκρογιάλι,
χρυσὴ χαρά, ὀνειρεύεται
πὼς θὰ γυρίσεις πάλι.

Τὸ δεῖλι ἀποκοιμήθηκε
καὶ σώθηκε ὁ μπάτης
κι' ἡ θάλασσα μὲς στὰ θαμπὰ
τυλίχτηκε ὄνειρά της.

Μικρὸ παιδάκι σκεπτικὸ
μπροστὰ στ' ἀκροθαλάσσι,
ποὺ ἀνήξερο, ὀνειρεύεσαι
χαρὰ ποὺ δὲ θὰ φτάσει!

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο, πουλήθηκαν τὰ πολύτιμα κοσμήματα, σὲ μέρες σκληρὲς ποὺ εἶχαν πέσει πάνω στὸ δύστυχο σπίτι. Ἕνα-ἕνα, πῆραν ὅλα τὸν ἴδιο δρόμο, καὶ τὰ μυριόχρωμα πετράδια, ποὺ σκόρπιζαν τόσο γλυκὰ μιὰ μουσικὴ ἀπὸ φῶτα καὶ λάμψεις, σκέπαζαν σιγὰ-σιγὰ ὅλες τὶς ἀνάγκες τῆς ζωῆς. Κι' ἔμειναν μοναχὰ ἀραδιασμένες, κάπου, οἱ θῆκες τους, μικρὰ κουτάκια ἀπὸ βελούδο βαθυγάλαζο ἢ βυσσινί, ὅλα ἀδειανά, καὶ θύμιζαν κουνίτσες ἀπὸ παιδάκια ποὺ εἶχαν πεθάνει. Μὰ φαίνεται πώς, κι' ἔτσι ἀδειανά, κάτι θἄλεγαν ἀκόμη στῆς μητέρας τὴν βασανισμένη καρδιά, γιατί, μιὰ μέρα ποὺ ἡ μισκαλισμένο ἐλεφαντοκόκκαλο, τί τάχα γύρευε τώρα πιά; Κι' ἡ μεγάλη χρυσὴ κορνίζα, ποὺ ἔκλεινε τὴν Κλεοπάτρα μὲ τὸ φιδάκι πάνω στὸ στῆθος της; Καὶ τὰ κρύσταλλα ποὺ λαμποκοποῦσαν σὰν ἥλιοι, καὶ τὰ βαρειὰ ὁλομέταξα ταπέτα μὲ τὰ γλυκὰ χρώματα, ποὺ σκέπαζαν τοὺς τοίχους, τί θέση εἶχαν ὅλ' αὐτὰ ἐκεῖ-μέσα; Δὲν ἐμοιάζαν σὰν ξεπεσμένοι ἄρχοντες, ποὺ ἔκαναν νὰ φαίνονται ἀκόμη φτωχότερα ὅλα τὰ γύρω;

Κι' ἔτσι ἕνα-ἕνα, τραβοῦσαν ὅλα τὸν ἴδιο δρόμο. Κι' ἡ ζωή, ἐκεῖ μέσα στὸ σπιτάκι τὸ μυριοδοκιμασμένο, τραβοῦσε κι' αὐτὴ τὸ δρόμο της, ἕναν δρόμο σκοτεινό, ἀνάμεσα σὲ στενά, ὅπου δὲν ἔφθανε ποτὲ τοῦ ἡλιου ἡ ἀκτίνα. Κι' εἶναι τόσο βαρὺ τὸ σκοτάδι καὶ τόσο δύστερη. Καὶ δὲν θὰ πῆς «ὄχι», μητερούλα. Ἔτσι θὰ τὸ πάρουμε. Θὰ δώσω τὸ δαχτυλίδι ποὺ μοῦχεις φυλαγμένο. Ἂς πάει κι' αὐτό. Μὰ θἄχουμε τὸ πιάνο μας, γιὰ συλλογίσου!

Μὲ κόπο πολύ, μὲ λόγια πολλά, δέχτηκε στὸ τέλος ἡ μητέρα. Τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὸ πρωὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ χαρούμενο, μὰ καὶ θλιβερὸ ἀντάλλαγμα. Κι' ἀργὰ τὸ μεσημέρι ἔφθασε σπίτι ὁ πολυπόθητος κι' ὀνειρεμένος ξένος. Μαῦρο, γυαλιστερό, καινούριο, θύμιζε τὸ παλιὸ πιάνο, ἐκεῖνο ποὺ εἶχε χαθεῖ μαζὶ μὲ τἄλλα.

Τὸ μικρὸ σαλονάκι τὸ δέχθηκε σὲ μιὰ γωνιά, κι' ἦταν σὰν νἄλλαξαν ὅλα ὄψη ἐκεῖ-μέσα, κι' ἦταν σὰν νὰ φεγγοβολοῦσαν ὅλα, μάτια, χείλη καὶ καρδιές.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΟΔΥΣΣΕΙΑ Β. ΚΕΣΙΣΟΓΛΟΥ, *Ἀμαρυλλίς*, Κων/πολις. Ἰσότιμος Α' Βραβείου 229ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων — 2. ΠΗΝΕΛΟΠΗ Δ. ΔΗΜΙΔΟΥ, *Πλάνο Δοξάρι*, Ἀθῆναι. Α' Βραβεῖον 233ου καὶ Ἰσότιμος Α' 235ου Διαγ. Λύσεων. — 3. ΚΑΙΤΗ Π. ΠΕΤΡΙΤΟΥ, *Ἀττικὴ Αὐγή*, Ἀθῆναι. Α' Βραβεῖον Εὐσήμων τοῦ 1927. — 4. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΚΑΦΕΖΕΖΗΣ, *Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης*, Πειραιεύς. Α' Βραβ. 231ου Λύσεων καὶ Α' Διαγωνισμοῦ Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

κρούλα τοῦ σπιτιοῦ ζήτησε ἕνα γιὰ τὰ παιγνίδια της, ἡ μητέρα, ποὺ δὲν ἤξερε ποτὲ τὴς νὰ λέῃ «ὄχι», εἶπε, μὲ μιὰ φωνὴ παράξενα λυπημένη:

—Ἄφησ'το, παιδάκι μου!

Ποιὸς ξέρει τί τῆς ἔλεγαν τὰ κουτάκια. Ὡστόσο, πέντε δαχτυλίδια εἶχαν γλυτώσει ἀπ' τὸ κακό. Ἔμεναν κάπου φυλαγμένα, βαθειὰ κρυμμένα, σὰν γιὰ νὰ μὴν μπορέσῃ οὔτε ἡ δυστυχία νὰ βάλῃ χέρι πάνω τους. «Ἕνα γιὰ κάθε μου κόρη», εἶχε πῆ ἡ μητέρα, «κι' ἕνα γιὰ κάθε νύφη ποὺ θὰ μοῦ φέρουν τ' ἀγόρια μου. Πρέπει κάτι νἄχουν τὰ παιδιά μου ἀπὸ μένα.» Κι' ἔμεναν φυλαγμένα μ' εὐλάβεια τὰ πέντε δαχτυλίδια, ἀνέγγιχτα κι' ἀπὸ τὶς σκληρότερες μέρες ποὺ εἶχαν σωριασθεῖ στὸ ἄμοιρο σπίτι.

Κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ ἡ ἀνάγκη χτυποῦσε στὴν πόρτα πιὸ δυνατά, τότε γύριζαν τὸ βλέμμα σ' ἄλλα πράγματα. Νά, ἔξαφνα, στὸν τοῖχο, ἐκεῖνο τὸ παλιὸ κινέζικο σπαθὶ μὲ τὴ βαρύτιμη θήκη ἀπὸ σκολα τὰ βήματα γιὰ ὅσους ἔζησαν πάντα μὲ τὰ μάτια στραμμένα πρὸς τὸ φῶς!

... Ἕνα χειμωνιάτικο δειλινό, ἡ μητέρα γύρισε σπίτι μὲ πρόσωπο παράξενο. Ἔμοιαζαν τὰ μάτια της σὰν κάποια ἐλπίδα νὰ εἶχε ἀνάψει μέσα τους, καὶ σὰν νἄσβυνε, σὰν νἀναβε ξανά.

— Παιδιά μου, εἶπε, μοῦτυχε μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία ἀπόψε, μὰ ἦταν τόσο δύσκολο, τόσο δύσκολο, κι' ἀρνήθηκα. Ἕνα πιάνο μὲ νοῖκι, ἕνα θαυμάσιο πιάνο μὲ μικρὴ τιμή, μὰ θέλουν τρεῖς μῆνες μπρός. Ποῦ νὰ βροῦμε;.. Εἶπα...

— Εἶπες ὄχι; Ὦ μαμμά! Γιὰ συλλογίσου, ἕνα πιάνο! Θἄταν σὰν νὰ ξαναγύριζαν ὅλα ἐδῶ-μέσα, σὰν νὰ ξαναρχόταν ἡ ἴδια ἡ χαρά.

— Μὰ πῶς; μὰ πῶς;

Ἔμεναν ἐκεῖ μαζεμένες, ἡ μητέρα καὶ τὰ κορίτσια, ὅλες βασανισμένες ἀπ' τὴν ἴδια σκληρὴ σκέψη, ὅλες μὲ τὸν ἴδιο γλυκύτατον πόθο στὴν καρδιά.

—Ὦ βρῆκα! βρῆκα! ξεφώνισε ἡ δεύτερη. Καὶ δὲν θὰ πῆς «ὄχι», μητερούλα. Ἔτσι θὰ τὸ πάρουμε. Θὰ δώσω τὸ δαχτυλίδι ποὺ μοῦχεις φυλαγμένο. Ἂς πάει κι' αὐτό. Μὰ θἄχουμε τὸ πιάνο μας, γιὰ συλλογίσου!

Μὲ κόπο πολύ, μὲ λόγια πολλά, δέχτηκε στὸ τέλος ἡ μητέρα. Τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὸ πρωὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ χαρούμενο, μὰ καὶ θλιβερὸ ἀντάλλαγμα. Κι' ἀργὰ τὸ μεσημέρι ἔφθασε σπίτι ὁ πολυπόθητος κι' ὀνειρεμένος ξένος. Μαῦρο, γυαλιστερό, καινούριο, θύμιζε τὸ παλιὸ πιάνο, ἐκεῖνο ποὺ εἶχε χαθεῖ μαζὶ μὲ τἄλλα.

Τὸ μικρὸ σαλονάκι τὸ δέχθηκε σὲ μιὰ γωνιά, κι' ἦταν σὰν νἄλλαξαν ὅλα ὄψη ἐκεῖ-μέσα, κι' ἦταν σὰν νὰ φεγγοβολοῦσαν ὅλα, μάτια, χείλη καὶ καρδιές.

Ὅλα τὰ δάχτυλα πέρασαν ἀπὸ πάνω του χαϊδευτικὰ μ' ἀγάπη.

Τὸ βράδυ, ὅλοι μαζεμμένοι μέσ' στὸ σαλονάκι, σὰν σὲ προσευχή. Τὰ δάχτυλα τῆς μητέρας, λευκὰ κι' ἁπαλά, ἴδια σὰν καὶ τότε, ἔτρεχαν ἀκούραστα πάνω στὶς νότες. Κι' ἔβγαιναν οἱ ἦχοι, — οἱ ἁρμονίες — οἱ παλιὲς οἱ γνώριμες, — σὰν νανούρισμα κρυμμένο γιὰ πάντα σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ψυχῆς.

Κι' ἔβγαιναν οἱ ἦχοι, σὰν ποτισμένοι μὲ παλιὸ ἄρωμα, μεστοὶ ἀπὸ θύμησες, βαριοὶ καὶ σὰν πονεμένοι. Κι' ἔτρεχαν οἱ σκέψεις στὰ ὁλόδροσα παιδικὰ χρόνια, ποὺ ἡ ζωὴ ἦταν γεμάτη φῶς καὶ χαρά. Καὶ πετοῦσε ὁ νοῦς στὰ περασμένα, σ' ὅσα ἔφυγαν...

... Μέσα στὸ ὁελουδένιο βυσσινὶ κουτάκι, καιμόταν ἀπόψε ἕνα δαχτυλίδι λιγώτερο. Μέσα σ' ὅλα τὰ μάτια λαμπύριζε κάτι, ἕνα δάκρυ χαρᾶς ἢ πόνου... ποιὸς ξέρει!..

ΙΟΥΛΙΑ ΜΑΚΡΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΚΟΙΝΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΗΝ ἔχω γειτόνισσα τὴ Μαρίκα καὶ μπορῶ νὰ τὴ βλέπω συχνά. Πότε στὸ δρόμο, πότε στὸ μπαλκονάκι της καὶ πότε, ἀπ' τὸ παράθυρό μου, στὸ βάθος τῆς κάμαρας ὅπου ἔχει τὸ γραφειάκι της. Τὴν ξέρω ἀπὸ μικρή, — εἶναι δεκάξη χρονῶν τώρα, — κι' ἔχουμε μεγάλη φιλία. Μοῦ λέει ὅλα τὰ δικά της, μὲ συμβουλεύεται σὰν πατέρα, καθὼς εἶναι μάλιστα κι' ὀρφανή. Μόνο αὐτὸν τὸν καιρό, ποὺ τὴν ἔβλεπα σὰ στενοχωρημένη, σὰ λυπημένη, καὶ τὴ ρωτοῦσα τί ἔχει, δὲν ἤθελε νὰ μοῦ πῆ.

— Ἀσήμαντο, μοῦ ἀπαντοῦσε, θὰ μοῦ περάσῃ...

Μὰ δὲν τῆς περνοῦσε. Ἀπεναντίας, μὲ τὶς ἡμέρες τὸ κακὸ μεγάλωνε. Τὴν ἔβλεπα νὰ κάθεται μπροστὰ στὸ γραφειάκι της, χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ σκέπτεται μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ κενό. Τὴν ἔβλεπα στὸ μπαλκονάκι της νὰ σουλατσάρῃ νευρική, ἀνήσυχη. Κι' ὅταν ἐρχόταν στὸ γραφεῖο μου, αὐτὴ ποὺ ἄλλη φορὰ τὸ ἀλευρογύριζε, ἐνῶ ἡ γλωσσίτσα της ἔτρεχε ροδάνι, καθόταν σὲ μιὰν ἄκρη, ἀμίλητη κι' ἀφηρημένη... Προχτὲς ἔχασα πιὰ τὴν ὑπομονή:

— Οὔφ! τῆς φώναξα. Θὰ μοῦ πῆς ἐπιτέλους τί ἔχεις; Ἡ μοῦ ἔχασες πιά... τὴν ἐμπιστοσύνη;

Μὲ κοίταξε παράξενα καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε σιγά:

— Φοβάμαι μὴ μὲ γελάσετε...

— Δὲ θὰ σὲ γελάσω, ἔννοια σου· λέγε!

— Μὰ νά... μὴ μὲ γελάσετε ὅμως;

— Πάλι τὰ ἴδια!

— Νά... λυπᾶμαι ποὺ τελείωσα πιὰ τὸ σχολεῖο... Συλλογιέμαι πὼς θἀνοίξῃ σὲ λίγες μέρες κι' ἐγὼ δὲν θὰ πάω ὅπως κάθε Ὀχτώβρη... Σήμερα εἶδα καὶ τὶς πρῶτες μαθήτριες ποὺ πήγαιναν μὲ τὶς ποδιὲς καὶ τὶς σάκκες. Καὶ μάτωσε ἡ καρδιά μου. Πῶς τῆς ζήλεψα! Ἔβαλα τὰ γέλια.

— Ἄ! δὲ μοῦ ὑποσχεθήκατε νὰ μὴ μὲ γελάσετε;

— Μὰ δὲν περίμενα νἀκούσω τέτοιο πρᾶγμα! Ἡ λύπη σου, παιδί μου, εἶναι πολὺ δυσανάλογη μὲ τὴν αἰτία. Καὶ καταντᾶ κωμική.

— Τὸ ἤξερα πὼς θὰ τὸ βρίσκατε ἀσήμαντο...

— Μὰ καὶ σὺ ἤ ἴδια δὲν τὸνόμασες ἔτσι προχτές;

— Ναί, βέβαια, δὲν εἶναι κανένα δυστύχημα. Κι' ὅμως ὑποφέρω σὰ νὰ μὲ βρῆκε τὸ μεγαλύτερο!

— Νοσταλγεῖς τὸ σχολεῖο, ἔ;

— Πολύ! φοβερά!

— Τὶς συμμαθήτριές σου;..

— Προπάντων.

— Μὰ δὲν εἶναι φίλες σου-ὅλες; Δὲν τελείωσαν φέτος κι' αὐτές; Καὶ δὲν θὰ βλεπόσαστε τώρα στὰ σπίτια σας, στὰ κέντρα, στὸν κόσμο, ὅπως στὸ σχολεῖο;

— Ἄ, δὲν εἶναι τὸ ἴδιο! Ἄλλη ἡ ζωὴ τοῦ σχολείου, ἄλλη ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου. Κι' ἐγὼ τὴ ζωὴ τοῦ σχολείου νοσταλγῶ.

— Καὶ τὰ μαθήματα;

— Ὅλα! Ἀκόμα καὶ τὰ προβλήματα τῆς Ἀριθμητικῆς, ποὺ μᾶς ἔδιναν ἀφορμὴ νὰ λέμε τόσα ἀστεῖα... Καὶ τὰ γέλια ποὺ κάναμε, καὶ τὰ μαλωματάκια ποὺ εἴχαμε, καὶ τὶς φάρσες ποὺ παίζαμε, καὶ τὸ «πάψτε πιά, διαβολοκόριτσα!» τῆς ἐπιμελήτριας, καὶ τὸ «ἡσυχία, δεσποινίδες» τοῦ ἑλληνιστοῦ, καὶ τὸ «σκάστε λοιπόν!» τοῦ μαθηματικοῦ, καὶ τὸ «μ' ἐφάγατε πιά!» τῆς ἐπιστάτριας. Ὅλα σᾶς λέω!.. Θὰ τὴν ξαναβρῶ ἐγὼ ποτὲ αὐτὴ τὴ ζωή;

— Ἴσως... ὅταν γίνῃς φοιτήτρια...

— Ἡ μαμμὰ δὲ θέλει νὰ πάω στὸ Πανεπιστήμιο. Οὔτ' ἐγὼ δὲν ἐπιμένω. Μὰ καὶ νὰ πήγαινα... εἶναι ἴδια ἡ φοιτητικὴ ζωὴ μὲ τὴ μαθητική; Ὅσες φοιτήτριες ξέρω, μοῦ λένε ὄχι. Καὶ τὸ πιστεύω. Ἂν εἶναι δυνατὸ νὰ ζῇ κανεὶς μὲ τρεῖς χιλιάδες φοιτητές, ὅπως μὲ εἰκοσιπέντε μαθήτριες ποὺ εἶχε ἡ τάξη μας τὸν τελευταῖο χρόνο! Καλέ, εἴμαστε σὰ μιὰ οἰκογένεια. Καὶ τὸ σχολεῖο ἦταν τὸ σπίτι μας. Τώρα εἶναι σὰ νὰ ξεσπιτωθήκαμε καὶ νὰ σκορπίσαμε. Τρέχα γύρευε! Ἡ μιὰ στὴν ἀνατολὴ κι' ἡ ἄλλη στὴ δύση... Ἀπὸ τὶς εἰκοσιπέντε αὐτὲς συμμαθήτριες, τὶς φίλες, τὶς ἀδελφές, εἶναι ζήτημα ἂν θὰ βλέπω τὶς πέντε. Ὅσο εἴμαστε στὸ σχολεῖο, μπορῶ νὰ πῶ πὼς ἀνήκαμε ὅλες στὴν ἴδια κοινωνικὴ τάξη. Ἀδελφή μου κι' ἡ κόρη τοῦ ἐμπόρου κι' ἡ κόρη τοῦ ὑπουργοῦ. Τώρα, στὴ ζωή, στὸν κόσμο, καθεμιὰ θ' ἀνήκῃ στὴν τάξη της. Κι' ἐμένα δὲν θὰ μ' ἀφίσῃ ἡ μαμμὰ νὰ πηγαίνω σὲ σπίτια πιὸ παρακατινά, κι' ἄλλες μαμμάδες, — ἡ ὑπουργίνα παραδείγματος χάρη, — δὲν θ' ἀφίνουν τὶς κόρες τους νἄρχουνται στὸ δικό μου. Θὰ διατηρήσουμε φιλία ὅσες ταιριάζουμε, ὅσες μποροῦμε νὰ βλεπόμαστε στὰ ἴδια μέρη καί... νὰ ντυνόμαστε ἀπάνω κάτω τὸ ἴδιο. Ἔπειτα, πόσο θὰ βαστάξουν κι' αὐτὲς οἱ φιλίες; Ἡ μαμμὰ εἶναι ἀκόμα νέα. Πρὸ εἴκοσι χρόνων ἀκόμα ἦταν μαθήτρια. Κι' ὅμως, μοῦ λέει, ἀπ' τὶς τόσες φίλες της τοῦ σχολείου, τὶς ἀδελφικές, δὲν ἔχει σήμερα σχέσεις παρὰ μὲ μιὰ ἢ μὲ δυό. Ἔτσι δὲν εἶν' ὁ κόσμος;

— Ἔτσι εἶναι, Μαρίκα μου, καὶ βλέπω ὅτι τὸν ξέρεις πολὺ καλά. Μὰ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα δὲν πρέπει νὰ τὸ παίρνῃς τόσο κατάκαρδα. Τί ἤθελες δηλαδή; Νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ μαθητική σου ζωὴ αἰώνια;

— Ὄχι, ἀλλά... ἕνα-δυὸ χρόνια ἀκόμα. Ἴσως ὤς τότε θὰ τὴ χόρταινα.

— Νομίζεις. Ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι καὶ μετὰ τρία, καὶ μετὰ πέντε χρόνια, τὸ ἴδιο θὰ λυπόσουν ὅταν θὰ τὴν ἄφινες. Αὐτὴ εἶναι μιὰ κοινὴ νοσταλγία. Τὴν αἰσθάνονται ὅλοι, καὶ μαθητὲς καὶ μαθήτριες. Κι' ἐγὼ τὴν αἰστάνθηκα πολὺ ὅταν τελείωσα τὸ Γυμνάσιο. Ἀλλά... μοῦ πέρασε. Ἔτσι θὰ σοῦ περάσει καὶ σένα. Ἢ νομίζεις πὼς θὰ εἶσαι λυπημένη καὶ δυστυχισμένη, γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, σ' ὅλη σου τὴ ζωή;

Ἡ Μαρίκα δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε. Ἐμεινε σιωπηλὴ καὶ συλλογισμένη. Ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ νοσταλγία τοῦ Σχολείου εἶχε ἀρχίσει κιόλα νὰ τῆς περνᾷ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μοῦ τὴ φανέρωσε καὶ ξεθύμανε.

Σᾶς ὁσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μάλιστα! ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Δὲν ἐπάτησε στὴ γραμμή. Βγῆκε ἕνα βῆμα πιὸ μπροστά.

— Ψέμματα! φώναξε ὁ Σέρβης.

— Ψέμματα! φώναξε κι' ὁ Μπριάν. Κι' ἀλήθεια νὰ ἦταν, αὐτὸ θὰ τὄκανα κατὰ λάθος, ὄχι ξεπίτηδες. Δὲν ἀνέχομαι νὰ μὲ προσβάλῃ ἔτσι καὶ νὰ μὲ βρίζῃ ὁ Δόνιφαν!

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο ἂν τὸ ἀνέχεσαι ἢ ὄχι! εἶπε ὁ Δόνιφαν σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε! φώναξε ἀκράτητος πιὰ ὁ Μπριάν. Καὶ πρῶτα θ' ἀποδείξω ὅτι ἐπάτησα στὴ γραμμή.

— Βεβαιότατα! φώναξαν ὁ Βάξτερ κι' ὁ Σέρβης.

— Καθόλου! φώναξαν ὁ Κρὸς κι' ὁ Οὐέπ.

— Ὁρίστε τὰ πατήματά μου! εἶπε ὁ Μπριάν. Ὅλοι μποροῦν νὰ τὰ ἰδοῦν. Ὁ Δόνιφαν εἶναι συκοφάντης!

— Ἀνακάλεσε! φώναξε πλησιάζοντας ἀπειλητικὰ ὁ Δόνιφαν.

— Δὲν ἀνακαλῶ τίποτα! ἀποκρίθηκε πλησιάζοντας κι' ὁ Μπριάν.

Οἱ ἀντίπαλοι θἄπαιζαν τώρα γροθιές. Ἦταν ἀναπόφευκτο.

Ὁ Οὐὲπ κι' ὁ Κρὸς στάθηκαν πίσω ἀπὸ τὸν Δόνιφαν. Καὶ πίσω ἀπὸ τὸν Μπριὰν ὁ Σέρβης κι' ὁ Βάξτερ.

Ὁ Δόνιφαν πέταξε τὸ σακάκι του, σήκωσε τὰ μανίκια τοῦ πουκαμίσου του, τύλιξε τὸ χέρι του μὲ τὸ μαντήλι του καὶ πῆρε στάση πυγμάχου.

Ὁ Μπριάν, ποὺ εἶχε συνέλθει ἀπ' τὸ θυμό του στεκόταν ἀτάραχος κι' ἀκίνητος, σὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ συμπλακῇ μ' ἕνα σύντροφο, «συμπολίτη», καὶ νὰ

δώσῃ τὸ κακὸ παράδειγμα στοὺς ἄλλους.

— Δὲν ἔκαμες καλὰ νὰ μὲ βρίσῃς, Δόνιφαν, εἶπε· καὶ τώρα δὲν κάνεις καλὰ νὰ μὲ προκαλῇς.

— Γιατί λοιπὸν δὲν ἀνακαλεῖς; ρώτησε ὁ Δόνιφαν.

— Ἐσὺ πρῶτα πρέπει νἀνακαλέσῃς αὐτὸ ποὺ εἶπες γιὰ μένα.

— Δὲν τὸ ἀνακαλῶ, γιατί εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ ὑποστηρίξω μὲ τὴ γροθιά μου. Ἂν ἐσὺ φοβᾶσαι...

— Ἐγὼ φοβᾶμαι; Καλὰ λοιπόν!

Κι' ὁ Μπριὰν ἔβγαλε κι' αὐτὸς τὸ σακάκι του κι' ἀνασκουμπώθηκε. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἦταν τώρα ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον.

Στὴν Ἀγγλία, ἡ πυγμαχία ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀγωγῆς. Κι' ἔχει παρατηρηθεῖ ἐκεῖ, ὅτι τὰ ἡσυχότερα καὶ τὰ εἰρηνικότερα παιδιὰ εἶναι ἴσα-ἴσα ἐκεῖνα ποὺ διαπρέπουν σ' αὐτὴ τὴν ἄσκηση.

Ὁ Μπριὰν ὅμως, σὰ Γάλλος, δὲν εἶχε καμμιὰ κλίση στὴν πυγμαχία καὶ κατὰ τοῦτο ἦταν πολὺ κατώτερος ἀπὸ τὸν Δόνιφαν, ἂν κι' οἱ δυὸ εἶχαν τὸ ἴδιο ἀνάστημα, τὴν ἴδια ἡλικία καὶ τὴν ἴδια δύναμη.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο νἀρχίσουν, παρουσιάσθηκε ὁ Γόρδων μὲ τὸ Δόλῃ, ποὺ εἶχε τρέξει νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ τὸν καυγά.

— Μπριάν! Δόνιφαν! φώναξε ὁ ἀρχηγὸς μπαίνοντας στὴ μέση.

— Μὲ εἶπε ψεύτη! εἶπε ὁ Δόνιφαν.

— Ἀφοῦ πρῶτα μὲ συκοφάντησε πὼς ἔκαμα ζαβολιὰ στὸ παιχνίδι! εἶπε ὁ Μπριάν.

Ὅλα τὰ παιδιὰ περικύκλωσαν τοὺς ἀντιπάλους ποὺ τραδήχτηκαν λίγο πίσω. Ὁ Μπριὰν εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια στὸ στῆθος· ὁ Δόνιφαν ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ τὰ προτείνῃ ὅπως οἱ πυγμάχοι.

— Δόνιφαν! εἶπε αὐστηρὰ ὁ Γόρδων. Τὸν Μπριὰν τὸν ξέρω. Σὺ θὰ ἔδωσες πρῶτος ἀφορμή.

— Τὸ ξέρω πὼς πάντα σὲ μένα ρίχνεις τὸ ἄδικο, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν· ἀλλὰ ὅποιος κι' ἂν φταίῃ, ἂν ὁ Μπριὰν δὲν θελήσῃ νὰ χτυπηθοῦμε, εἶναι δειλὸς καὶ ἄνανδρος!

— Καὶ σὺ εἶσαι κακός, γιατὶ θέλεις νὰ δώσῃς ἕνα κακὸ παράδειγμα, εἶπε ὁ Γόρδων. Δὲν μᾶς φτάνει ἡ δυστυχία μας, δὲν μᾶς φτάνει ποὺ πέσαμε σ' ἕνα ἐρημόνησο καὶ δὲν ξέρουμε τί θ' ἀπογίνουμε, παρὰ θἄχουμε τώρα μεταξύ μας καὶ τὴν ἔχθρα, τὴ διχόνοια;.. Ἄ, μ' αὐτὸ δὲν τὸ ἐπιτρέπω ἐγώ! Μ' ἔχετε ἐκλέξει ἀρχηγό σας καὶ πρέπει νὰ μ' ἀκοῦτε· Μπριάν, πήγαινε στὴ σπηλιά. Καὶ σύ, Δόνιφαν, πήγαινε ὅπου θέλεις, ἀλλὰ μὴν ξαναφανῇς ὤς που νὰ σοῦ περάσῃ αὐτὴ ἡ παραφορά. Πηγαίνετε!

— Ναί! ναί! φώναξαν τὰ παιδιὰ ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς λίγους ὀπαδοὺς τοῦ Δόνιφαν. Ζήτω ὁ Γόρδων! ζήτω ὁ Μπριάν!

Ὁ Δόνιφαν ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποταχθῇ. Καὶ δὲν ἐγύρισε στὴ σπηλιὰ παρὰ τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου. Δὲν εἶπε τίποτα. Φαινόταν ὅμως πὼς εἶχε πάθος κατὰ τοῦ Μπριὰν καὶ πὼς δὲν θὰ ξεχνοῦσε ποτὲ αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ Γόρδων.

Ὁπωσδήποτε, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ξανάγινε λόγος γιὰ τὸ λυπηρὸ ἐπεισόδιο, κι' ὅλοι μαζὶ ἐξακολούθησαν τὶς ἐργασίες γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ χειμώνα.

Ὁ καιρὸς δὲν ἄργησε νὰ μεταβληθῇ. Τὴν πρώτη ἑβδομάδα τοῦ Μαΐου τὸ κρύο ἔγινε τόσο αἰσθητό. ὥστε ἄναψαν τὶς θερμάστρες καὶ διατηροῦσαν φωτιὰ νύχτα-μέρα. Σὲ λίγο μάλιστα ἀναγκάσθηκαν νὰ θερμάνουν καὶ τὸ κτηνοτροφεῖο.

Αὐτὴ τὴν ἐποχή, τὰ χελιδόνια καὶ τ' ἄλλα ἀποδημητικὰ ἑτοιμαζόνταν ν' ἀφήσουν τὸ νησὶ καὶ νὰ πάνε σὲ χῶρες θερμότερες. Ὁ Μπριὰν σκέφθηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὴ τὴν ἀποδημία. Ἔπιασε λοιπὸν καμμιὰ δωδεκαριὰ χελιδόνια, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν τὶς φωλιές τους μέσα στὴ σπηλιά, καὶ τοὺς ἔδεσε στὸ λαιμὸ ἀπὸ ἕνα πάνινο φάκελλο, ποὺ εἶχε μέσα ἕνα σύντομο σημείωμα. Τὰ σημειώματα αὐτὰ ἔλεγαν ποῦ βρισκόταν τὸ νησὶ ὅπου ἐναυάγησε τὸ ***Σλώγι***, καὶ παρακαλοῦσεν ὁποιον τύχαινε νὰ τὸ διαβάσῃ, νὰ δώσῃ τὴν εἴδησι στὴν Ἀουκλάνδη, τὴν πρωτεύουσα τῆς Ζηλανδίας.

Μὲ πόση συγκίνηση ἀπόλυσαν ὕστερα αὐτὰ τὰ χελιδόνια καὶ τοὺς εὐχήθηκαν καλὴ ἀντάμωση! Κι' οἱ πτερωτοὶ ταχυδρόμοι πέταξαν εὐθὺς πρὸς τ' ἀνατολικὰ καὶ χάθηκαν σὲ λίγο. Ἄραγε θὰ ἔπεφτε σὲ χέρι ἀνθρώπου κανένα ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ εἶχαν στὸ λαιμό τους;

Τὴν 25 Μαΐου ἔπεσε τὸ πρῶτο χιόνι, ἀρκετὰ πρωϊμότερο ἀπὸ τὸ περσινό. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ δὲν φοβόνταν. Πολλὲς ἡμέρες πρίν, εἶχαν φορέσει τὰ χειμωνιάτικά τους, καὶ στὴ σπηλιὰ εἶχαν ὅ,τι χρειάζονταν γιὰ τροφή, θέρμανση καὶ φωτισμό.

* * *

Κι' ἦλθε ἡ 10 Ἰουνίου, ἡ ἡμέρα ποὺ ἡ ἀποικία ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ τὸν καινούργιο της ἀρχηγό.

Ὁ μόνος ποὺ εἶχ' ***ἐνεργήσει***, ἦταν ὁ Δόνιφαν. Γιατὶ οὔτε ὁ Γόρδων ἤθελε τὰ ξαναεκλεχθῇ, οὔτε ὁ Μπριάν, ὁ Γάλλος, ἔβαλε στὸ νοῦ του νὰ διοικήσῃ μιὰν ἀποικία ἀπὸ παιδιὰ ποὺ τὰ περισσότερα ἦταν Ἄγγλοι. Κι' ὅμως τὸν ἤθελαν. Ἡ ψηφοφορία θὰ γινόταν χωρὶς ἄλλο τ' ἀπόγεμα.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

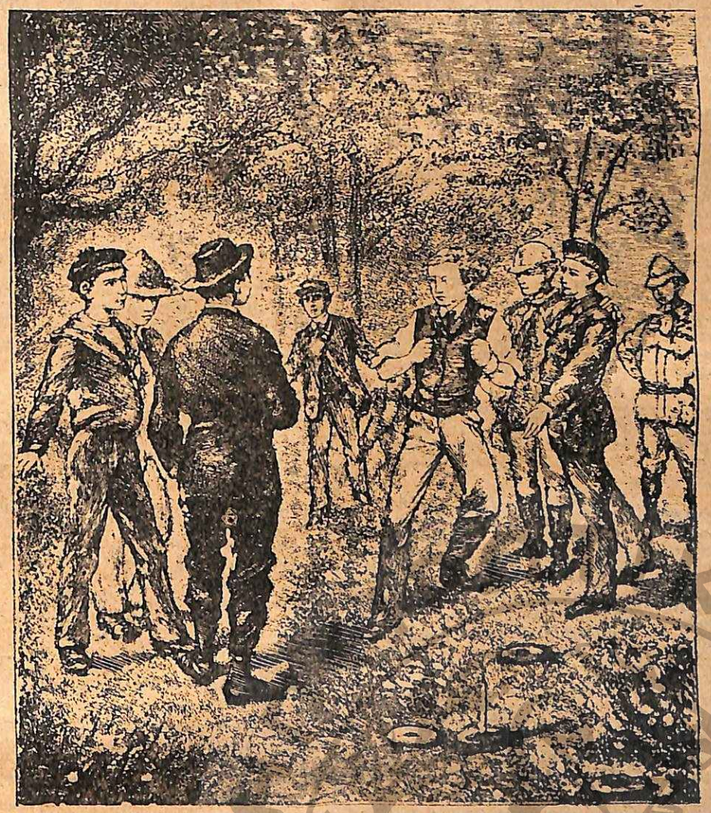

«Οἱ ἀντίπαλοι ἦταν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον». (Σελ. 365, στ. α'.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Μ' ΑΡΕΣΕΙ,..

Μαρέσει τῆς βρυσούλας τὸ μουρ-
[μούρισμα
Ὅταν μέσα στἀγριολούλουδα
[κυλάει,
Μαρέσει τοῦ ἀνέμου τὸ ψιθύ-
[ρισμα
Στά φύλλα τῆς ἰτιᾶς ὅταν περ-
[νάει.

Καὶ τὸ μονότονο τραγούδι τῆς
[βροχῆς
Ὅταν στὰ τζάμια ρυθμικὰ χτυ-
[πάει,
Κι' ἡ λάμψη ἡ δυνατὴ τῆς ἀ-
[στραπῆς,
Τὰ μολυβένια νέφη σὰν τρυπάει.

Μαρέσουνε τὰ μαγιασμένα κύ-
[ματα
Ποὺ σπᾶνε ἀφροστεφανωμένα,
Ἢ ποὺ ἀπαλά, γλυκὰ φιλήματα
Δίνουν στοὺς βράχους'μερωμένα.

Ὁ ἥλιος, τἄστρα, τὸ φεγγάρι,
[ἀκόμα
Τὸ ἡλιοβασίλεμα, ἡ γλυκειὰ νυ-
[χτιά...
Ὅλα, ποὺ δὲν μπορεῖ ἀνθρώ-
[που στόμα
Νὰ πεῖ τὴ μαγική τους ὀμορφιά!

Μιράντα

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

Ξεκινήσαμε ἀπ' τὰ Γιόννινα τὴ Μεγάλη Δευτέρα κατὰ τὰ ξημερώματα, γιατί θὰ κάναμε τὸ Πάσχα στὸ χωριό.

Τὰ βουνὰ ἦταν καταπράσινα ἀπ' τἀνθισμένα δέντρα καὶ τὸ φρέσκο χορτάρι. Ἀρχίσαμε νἀνεβοκατεβαίνουμε τὶς ἀπότομες βουνοπλαγιὲς τῆς Πίνδου, κοιτάζοντας ἀχόρταγα τὸ ὡραῖο θέαμα ποὺ ἁπλωνόταν μπροστά μας. Μεγάλα ἔλατα, ποὺ τὸ λυγερὸ κορμί τους ὑψωνόταν περήφανα, ἔριχναν τὴν παχειά τους σκιὰ στὸ στενὸ μονοπάτι ποὺ τὸ διέκοψαν κάθε λίγο οἱ δροσερὲς πηγὲς μὲ τὸ γάργαρο καθαρὸ νερό τους.

Τὸ μεσημέρι σταθμεύσαμε σὲ μιὰ κορφὴ γεμάτη δέντρα, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε καὶ νἀναπνεύσουν τὰ κουρασμένα ζῶα μας.

Φάγαμε μὲ μεγάλη ὄρεξη, πού μᾶς τὴν ἄνοιξε τὸ κρυσταλλένιο νερὸ μιᾶς πηγῆς, τὸ ψημένο κρέας ποὺ εἴχαμε πάρει μαζί μας καὶ τὸ φρέσκο τυρὶ ποὺ μᾶς τόδωσε ἕνας βοσκός.

Ξεκουραστήκαμε κάπου μιὰ ὥρα κι' ἔπειτα κινήσαμε πάλι, γιατί ἔπρεπε νὰ φθάσουμε προτοῦ νυχτώσει στὸ χωριὸ ποὺ θὰ περνούσαμε τὴ νύχτα.

Μόλις φάγαμε, πήγαμε νὰ κοιμηθοῦμε, γιατί ἤμαστε πολὺ κουρασμένοι. Τὴν ἄλλη μέρα δέ, ἀφοῦ σηκωθήκαμε πολὺ πρωΐ, ξεκινήσαμε σιγὰ σιγά, γιὰ νὰ μὴν κουραστοῦν τὰ ζῶα, ἐπειδὴ εἴχαμε νἀνεβοῦμε μιὰ πολὺ ψηλὴ καὶ ἀπότομη βουνοπλαγιά, ποὺ πίσω της ἦταν τὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ μας.

Τὸ ἀνέβασμα ἦταν πολὺ κουρασικό, καὶ ὅταν στὶς ἑπτὰ πάνω-κάτω φθάσαμε στὴν κορυφή, εἴμαστε καταμουσκεμένοι ἀπ' τὸν ἱδρῶτα, καὶ τὰ ζῶα ξεφυσοῦσαν κι' αὐτὰ ἀπ' τὴν πολλὴ κούραση.

Πάνω στὴν κορυφὴ φυσοῦσε ἕνα δροσερὸ ἀεράκι. Καὶ τὸ θέαμα ποὺ ἁπλωνόταν κάτω ἀπ' τὰ μάτια μας ἐκείνη τὴν ὥρα, μὲ τὸ γέρσιμο τοῦ ἥλιου καὶ τὰ χρυσοβαμένα συνεφάκια, μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σᾶς τὸ περιγράψω.

Κάτω στὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ ἄσπριζαν τὰ σπιτάκια τοῦ χωριοῦ κι' ἀνάμεσά τους ὑψωνόταν τὸ καμπαναριὸ περήφανο μὲ τὸν ἀσημένιο σταυρὸ στὴν κορφή του. Δεξιὰ φαινόταν τὸ ποταμάκι ποὺ κατεβαίνει τὴ βουνοπλαγιὰ σχηματίζοντας ἕνα σωρὸ καταράκτες, ποὺ ἡ βυή τους ἐρχόταν ὡς ἐμᾶς.

Ἀριστερά, σὲ ἱερὸς προφυλαγμένο ἀπ' τὸν ἀέρα, φαινόταν τὰ μνντριὰ ἀπ' τὰ πρόβατα μὲ τὶς μικρὲς ξύλινες καλύβες τῶν βοσκῶν, ὅπου γυάλιζαν οἱ μεγάλες καρδάρες στὸ ἀντιφέγγισμα τοῦ ἥλιου.

Δὲν βάσταξα πιό. Πήδησα κάτω ἀπ' τἄλογό μου κι' ἄρχισα νὰ τρέχω στὸ γυριστὸ δρομάκο ποὺ ἔβγαζε κάτω στὸ χωριό, ἐνῶ οἱ δυό μου φίλοι τρέχανε κατόπι.

Οἱ φοῦρνοι τῶν σπιτιῶν κάπνιζαν ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ μιὰ γλυκειὰ μυρουδιὰ ψημένου ψωμιοῦ ἦταν σκορπισμένη γύρω.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα φθάσαμε στὰ πρῶτα σπίτια τοῦ χωριοῦ, ὅπου οἱ πατρῶτες μᾶς ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρά.

Τί ὡραῖο Πάσχα κάναμε τότε ! Ἀκόμα τὸ θυμᾶμαι.

Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι

ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ

Τὸ ἀνθρώπινο ἐνδιαφέρο μπροστὰ στὴ δυστυχία, μὰ καὶ κόποια περιέργεια γιὰ τὸ φαινόμενο μιᾶς τέτοιας καταστροφῆς τραβάει κόσμο καὶ κόσμο τώρα στὴν Κόρινθο. Οἱ πιὸ πολλοὶ σήμερα στὸ βαπόρι πᾶν' ἐκεῖ σὰν κι' ἐμᾶς καὶ θὰ γυρίσουν τὸ βράδυ μὲ τὸ ἴδιο.

Κοντεύουμε πιὰ στὸν 'Ισθμὸ καὶ γύρω στὴ θάλασσα ἁπλώνουνται τὰ βουνὰ γεμάτα πρασινάδες. Ὅμορφα ἀκρογιάλια. Ἀδύνατο νὰ φανταστῆς, πὼς λίγο πιὸ κεῖ θὰ ἰδεῖς τέτοια καταστροφή. Νὰ τώρα καὶ τὸ πέρασμα· οἱ πελώριες πλευρές του ἀπ' τὴ μιὰ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη ὀρθώνουνται κάθετες. Κι' ἀπάν' ἀπάνω, μακριά, τὸ γεφύρι ἀπείραχτη.

Μὲ τὴ βάρκα ἀράζουμε στὴ στεριὰ τῆς κακότυχης, τῆς σεισι οχτυπημένης πόλης. Καὶ βγαίνουμε μὲ μιὰ σιδερένια σκαλίτσα στὸν παραλιακὸ δρόμο,στρωμένο μὲ τἄσπρα τσαντήρια.'Απὸ πίσω τὰ σπίτια, ὀρθὰ ἀκόμα, μὰ θλιβερὰ καὶ κακογερασμένα ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς δυνατὴ συμφορά, ὄχι ἀπ' τὸ χρόνο, στέκουνται σὰ σκελετωμένοι παρασάτες στὶς σκηνές. Παίρνουμε τὸ φαρδὺ δρόμο ποὺ βρίσκουμε μπροστά μας· εἶναι ἴσιος ὅπως καὶ πρῶτα καὶ τὰ δέντρα πράσινα καὶ χαρούμενα μπροστὰ στὰ ξεχαρβαλωμένα σπίτια. Νό, αὐτουνοῦ ἐδῶ τοῦ σπιτιοῦ εἶναι ἡ σκεπὴ πεσμένη. Νὰ ἕνας τοῖχος λυγισμένος ἀπ' τὸ μαρτύριο, βρίσκει ἀποκούμπι στὸν διπλανὸ ποὺ στέκει ὄρθιος. Χτίρια ραγισμένα σοῦ κάνουν τὴν καρδιὰ νὰ ραΐση. Τὸ συσσίτιο· οἱ σεισμοχτυπημένοι μὲ τὴ σειρὰ περιμένουν τὸ φαΐ.

Ὤ, εἶναι φρίκη αὐτὰ τἀ ἄσπρα τσαντήρια μπροστὰ ἀπ' τὰ ἐρειπωμένα σπίτια.

Παίρνουμε τὸ δρόμο γιὰ τὴν παλιὰ τὴν Κόρινθο· περνώντας ἀπ' τὴν πεθαμένη πόλη, βγαίνουμε στὴν ἐξοχή· αὐτὴ γελᾷ καὶ πρασινίζει σὰ νὰ μὴ πῆρε εἴδηση.

Στὴν παλιὰ τὴν Κόρινθο τὰ σπίτια τὰ χαλασμένα εἶναι λίγα· μὰ πολλοὶ ἀπὸ φόβο κάθουνται ἔξω σὲ σκηνὲς. Νὰ ἕνα σπιτάκι ποὺ φαίνεται ἀκέραιο· εἶναι ὁλάδειο ὅμως καὶ ἀνοιχτό· μπαίνω μέσα· ὁ σεισμὸς δὲν τόχει ἀφίσει ἀνέγγιχτο· ραγίσματα σχίζουν τοὺς τοίχους στὴν μπροστινὴ τὴν κάμαρα.

Γυναῖκες ἐκεῖ χωριανὲς μᾶς λένε : «Τὰ τήραγες ὅλα, πρόβατα, σκυλιά, νὰ γυρνάνε ἔετσι !» Παραπονιοῦνται ἀκόμη πὼς ἔχει ἀκρίδα στὸν κάμπο καὶ δὲ θἄχουνε πολλὲς ἐσοδείες... Γιὰ νὰ μὴ μείνει κι' ἡ ἐξοχὴ ἀπείραχτη.

Μὰ ὅλοι εἶν' εὐχαριστημένοι ἀπ' τὴν περίθαλψη ποὺ τοὺς δίνουν.

Ἠδύλη

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΜΟΥ

Κτυπᾶ τὸ κουδούνι... τί χαρά! ὁ μπαμπᾶς θὰ εἶναι. Νό, τος! κρατᾶ ἕνα δίσκο μὲ γλυκά. Τὸν ἀράζω καὶ τὸν ἀνοίγω. Τί ὡραῖες πάστες ! Ὁ μπαμπὰς ὅμως λέει :

— Μετὰ τὸ φαγητὸ θὰ ἔλθουν μερικοὶ κύριοι γιὰ βεγκέρα. Γι' αὐτοὺς εἶναι οἱ πάστες.

Τὶς μετρῶ, εἶναι δέκα. Τρέχω στὸ μπαμπά :

— Πόσοι κύριοι θὰ ἔλθουν, δέκα ;

— Ἄ, δὲν πιστεύω, λιγότεροι. Ρωτῶ τὴ μα·μά :

— Μαμμά, θὰ μοῦ δώσετε κι' ἐμένα ;

— Ἄσε πρῶτα νὰ ἔλθουν οἱ ἄνθρωποι καὶ μετὰ τρῶς.

Κτυπᾶ τὸ κουδούνι. Εἶναι πέντε μαζί. Κοιτάζω μὲ ἀγωνία τὰ γλυκά... Κτυπᾶ πάλι τὸ κουδούνι. Τέσσερις μαζί... δυστυχία μου !.. Περμένω μισὴ ὥρα ἀκόμη. Κανείς. Λέω τῆς μαμμᾶς :

— Νὰ πάρω μιὰ πάστα ;

— Ναί.

Τρέχω, τὴν ἀρπάζω, ἀλλὰ μόλις ἔκανα νὰ τὴ βάλω στὸ στόμα μου, κτυπᾶ πάλι τὸ κουδούνι! Λύγισαν τὰ γόνατα μου καὶ μοῦ πέφτει ἡ πάστα ἀπὸ τὰ χέρια. Πὼς δὲν λιποθύμησα!.. Ρωτῶ τὴν ὑπηρέτρια :

— Ποιὸς εἶναι ;

— Ὁ ὑπηρέτης ! μοῦ ἀπαντᾶ. Ἡ πάστα ὅμως δὲν τρώγεται πιά. Κάτι κακὸ θὰ εἶχα κάνει καὶ τιμωρήθηκα. Μήπως γιατ' εἶχα δείξει τόση λαιμαργία ;

Φρασκουίτα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΑΝΕΣΤΗ!

Μιὰ φορὰ σ' ἕνα χωριὸ γινόταν ἡ Ἀνάσταση. Μαζὶ μ' ὅλους τοὺς χωριανούς,πῆγε στὴν ἐκκλησιὰ κι' ὁ Ἀνέστης, ὁ γιατρὸς τοῦ χωριοῦ, ποὺ πάντα παρακαλοῦσε νὰ μὴν τὸν ξυπνᾷ ἡ πελατεία του τὰ μεσάνυχτα καὶ τοῦ κόβει τὸν ὕπνο...

Μετὰ τὴν Ἀνάσταση στὸ πλάτωμα, μπῆκαν ὅλοι μέσα στὴν ἐκκλησιὰ ν' ἀκούσουν τὴ θεία λειτουργία. Ἀλλὰ ὁ κὺρ-Ἀνέστης νύσταξε κι' ἀποκοιμήθηκε στὸ στασίδι του.

Κι' ἦλθε στιγμὴ ποὺ ὅλοι οἱ χωριανοὶ σηκώθηκαν ν'ἀκούσουν τὴν ὡραία ἐκείνη εὐχὴ τοῦ 'Ιωάννου.

— Ἀνέστη Χριστός; ρωτᾶ ὁ παπάς.

— Ἀνέστη! φωνάζουν ὅλοι μ' ἕνα στόμα...

Στὴν τελευταία τούτη λέξη, ὁ φτωχὸς γιατρὸς πετάχτηκε ἀπ' τὸν ὕπνο του τρομαγμένος.

— Τί τρέχει ; ποιὸς ἄρρωστος; ... ἐμένα φωνάξατε ; λέει μὲ ἀγωνία καὶ μὲ φούρκα.

Λεβέντης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τάκης παρακαλεῖ τὸν πατέρα του κρυφά :

— Μπαμπά, δεῖρε με λίγο !

— Καὶ γιατὶ νὰ σὲ δείρω ; ἀπορεῖ ὁ μπαμπάς.

— Μὰ νά, κάθε φορὰ ποὺ μὲ δέρνεις, ἡ μαμμὰ μοῦ δίνει γλυκό.

Φώτιος Κ. Πέτρου

***

Ὁ θεῖος : — Λοιπόν, τί βραβεῖο πῆρες φέτος στὸ σχολεῖο, Λιλή ; Νὰ ἰδῶ !

Ἡ Λιλή : — Ἄ, θεῖε μου, ἀδύνατο νὰ σᾶς τὸ δείξω !

— Καὶ γιατί ;

— Μά... εἶναι τὸ βραβεῖο τῆς Μετριοφροσύνης.

Ροζίτα

***

Ὁ Γιῶργος εἶναι βυθισμένος στὴ μελέτη του. Ἡ ἀδελφή του μπαίνει στὴν κάμαρά του.

— Τί θέλεις ; τὴ ρωτᾶ ἀπότομα ὁ Γεῶργος.

— Τίποτα, τοῦ ἀπαντᾶ. Νὰ σοῦ πῶ μόνο καληνύχτα.

Κι' ὁ Γεῶργος μὲ θυμό :

— Δὲν ἔχω καιρὸ τώρα! Νἀρθῆς αὔριο τὸ πρωΐ !

Ἀθανάσιος Διάκος

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 3 Ὀκτωβρίου 1928.

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ

Ἐπειδὴ πολλοὶ μοῦ γράφουν πὼς δὲν ἐπρόφθασαν ν' ἀπαντήσουν στὸ «Πένταθλο» καὶ μὲ παρκκαλοῦν νὰ παρατείνω τὴν προθεσμία· ἐπειδὴ ἐξ ἄλλου τ' ἀποτελέσματα θὰ βγοῦν τὸ 1929, ἐπομένως ἔχω καιρό· εὐχαρίστως παρατείνω τὴν προθεσμία τοῦ «Πενταθλου» δυὸ μῆνες ἀκόμη, δηλαδὴ *ὡς τὸ τέλος Νοεμβρίου.* Ἔτσι θὰ μπορέσουν ν' ἀπαντήσουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀκόμα, ὥστε νἄχω περισσότερο ἐνδιαφέρον ὁ Διαγωνισμός καὶ... ν' αὐξήσῃ κι' ἡ ἀξία τῶν δώρων ποὺ θὰ πάρουν οἱ Νικηταί.

Ὑπενθυμίζω ὅτι ὁ Ὕμνος στὴν Πεντηκοντετηρίδα, τὸ ποιητικὸ ἀγώνισμα τοῦ «Πενταθλου», μπορεῖ νὰ γραφτῇ καὶ στὸ πεζό, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ διαγωνισθοῦν κι' ὅσοι δὲν ξέρουν νὰ κάνουν στίχους.

† ΕΥΘΑΛΙΑ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Θλιθερὸ ἄγγελμα ἔλαβε ὁ κ. Φαίδων ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο: Πέθανε ἡ μητέρα του, *Εὐθαλία Δ. Ξενοπούλου,* κι' ἐκηδεύθη ἐκεῖ τὴν περασμένη Τρίτη, 2 Ὀκτωβρίου. Ὁ κ. *Φαίδων,* ἀδύνατος ἀκόμα ἀπὸ τὸ δάγκειο ποὺ πέρασε, δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ ταξιδέψῃ γιὰ νὰ παρευρεθῇ στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς λατρευτῆς του μητέρας. Κι' αὐτὸ ἐπαύξησε τὴ θλίψη του ἀπὸ τὸ δυστύχημα.

Ἡ Εὐθαλία Ξενοπούλου, τὸ γένος Θωμᾶ, κταγόμενη ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, σ'αθηκε γυναῖκα μ' εὐρεστα μόρφωση καὶ μεγάλη ἀρετή. Σ' αὐτὴ τὴ μητέρα χρεωστεῖ ὁ κ. Φαίδων τἀ πάντα. Τὸ λέει καὶ στὴν ἀριέρωση τοῦ «Ζκκυθηνοῦ Μαντηλιοῦ, ποὺ τῆς ἔκαμε σ.ὰ 1920. Ποτὲ δὲν ἔπαψε νὰ τὸν συμβουλεύῃ, νὰ τὸ ἐδηγῇ, κι' αὐτὸς νὰ τὴν ἀκούῃ σὲ ὅλα. Μόνο τὰ τελευταῖα χρόνια δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τοῦ γράφει : Ἤτανε 90 χρονῶν.

Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, οἱ φθόγγοι τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς εἶναι : *πά, βού, γά, δί, κέ, ζώ, νί.* Πρὸ ὀλίγου κιαιροῦ ἀκόμα τοὺς εἶπα σὲ κάποιον ποὺ μὲ ρώτησε· ὥστε ἂν παρακολουθοῦσες τὴν 'Αλληλογραφία, δὲν θὰ μὲ ρωτοῦσες καὶ σύ. Θέλω νὰ πῶ ὅτι τὴν 'Αλληλογραφία πρέπει νὰ τὴ διαβάζετε ὅλοι μὲ προσοχή. Βρίσκετε πράγματα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν, κι' ἄς ἀπευθύνονται σὲ ἄλλους. Ἀμὴ τὰ εἰσαγωγικὰ (») σὲ κάθε παράγραφο τῆς ἐπιστολῆς σου, τί χρειάζονται ; Εἰσαγωγικὰ βάζομε μόνο σ' ἕνα κείμενο ποὺ ἀντιγράφομε, ἢ σὲ μιὰ φράση ποὺ ἀναφέρομε αὐτολεξεί. Ἐπίσης στοὺς διαλόγους τῶν διηγημάτων· ἀλλὰ κι' ἐκεῖ πολλοὶ τὰ θεωροῦν περιττά.

Ἐλευθέριε Ρουσσάκη, σοῦ ἐξήγησα γιὰ ποιὸ λόγο ἄργησε ν' ἀπαντήσω στὰ γράμματά σου. Τώρα θὰ σοῦ πῶ γιὰ τὸ Μαγικὸ Γράμμα τοῦ 30οῦ φύλλου. Δικό σου εἶχαι, ἀπὸ τὴ συλλογή σου τὸ πῆρα, ἑπομένως τ' ὀνομά σου ἔπρεπε νὰ βάλω ἀπὸ κάτω, ἀδιάφορο ἂν ἄλλαξα τὶς ἀρχικὲς λέξεις κι' ἔβαλα ἄλλες, ὥστε οἱ ζητούμενες νὰ προέρχωνται *ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ* (μετ'Ἀναγραμματισμοῦ εἴχες ἐσύ,) κι' ἔτσι ἡ Ἄσκηση νὰ εἶναι κάπως εὐκολώτερη Τέτοιες ἀλλαγὲς κάνω σ' ὅλες σχεδὸν τὶς Ἀσκήσεις ποὺ δημοσιεύω. Ἔτσο γιὰ τὸ *Αἰγόκλημα* ἔχεις δίκιο : δὲν μποροῦσες ν' ἀνταποδώσῃς τὸ τετράδιο, ἀφοῦ εἶχε ξεχάσει στὸ δικό του νὰ σημειώσῃ διεύθυνση.

Ἡ *Μυοσωτὶς* κι' ἡ *Διάνα* μοῦ γράφουν μαζί : «Ἅμα ἔρθει τὸ φυλλάδιό σου, πρῶτα-πρῶτα τὸ πιάνει ἡ γιαγιά, ποὺ παρκκολουθεῖ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρο τὶς περιπέτειες τῆς Νταλίζη». Ἔπειτα ἡ θεία μας ποὺ εὐχαριστεῖται ἰδιαιτέρως στί; Ἐπιστολὲς τοῦ ἀγαπητοῦ μας κ. Φαίδωνος. Ἡ Ἐπιστολή του μάλιστα γιὰ τοὺς Φίλους τῆς ἄρεσε πάρα πολύ. Ἀλήθεια, πόσα ὡραῖα πράγματα μαθαίνουμε ἀπ' τὸν κ. Φαίδωνα κι' ἐν γένει ἀπ' ὅλο τὸ φυλλάδιό σου. Λίγες σελίδες μὰ πολλὰ διδάγματα. Ἐνῶ ἄλλα περιοδικὰ ἔχουν πιό πολλὲς σελίδες, μὰ δὲν διδάσκουν τίποτα... Γι' αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ σένα, κανέν' ἄλλο περιοδικὸ γιὰ παιδιὰ δὲν μπαίνει στὸ σπίτι μας».

Εὐχαριστῶ πάρα πολύ· τετράδια ἔστειλα.

Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, *Μελαγχολικέ.* Κι' ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστήθηκε μ' αὐτὰ ποὺ γράφεις γιὰ τὴ «Νέα Ἑστία», αὐτὴ τὴ «μεγάλη Διάπλωση» ὅπως τὴ λές, «τὸ πραγματικὰ φιλολογικὸ περιοδικὸ ποὺ ἦταν ἀπρακίητο στὴν Ἑλλάδα». Ὅσο γιὰ τὸ Διαγωνισμό σου, εὐχαρίστως λέω στὰ παιδιὰ νὰ τὸν ὑποστηρίξουν, γιατ' εἶσαι ἕνα παλιὸ καὶ καλὸ Διαπλασόπουλο, ἀλλὰ δὲν σοῦ ἐγγυῶμαι κι' ὅτι θὰ τὸ κάμουν, γιατὶ ξέρω πὼς δὲν πραβιποστηρίζονται τώρα-τώρα αὐ·οὶ οἱ ἰδιωτικοὶ Διαγωνισμοί.

Καὶ νά, ἡ *Ροζίτα* μοῦ ἐξηγεῖ γιὰ ποιοὺς λόγους τἀΔιαπλασόπουλα ἀδιαφοροῦν πρὸς αὐ·οὺς τοὺς Διαγωνισμοὺς ποὺ προκηρύσσονται μὲ Μικρὲς Ἀγγελίες. Πρῶτο εἶναι ἡ μονοτονία τῶν θεμάτων(κάρτες,γραμματόσημα, Μ. Μυστικά, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.) Δεύτερο, ἡ μακρὰ συνήθως προθεσμία ποὺ κάνει ν' ἀδημονοῦν οἱ συμμετέχοντες. Τρίτο, οἱ συχνὲς ἀκυρώσεις Διαγωνισμῶν ὅταν ἔχουν ληφθεῖ λίγες ἀπαντήσεις. Τέταρτο ἡ βραδύτης τῆς ἀποστολῆς τῶν βραβείων ποὺ κάποτε δὲν στέλλονται καὶ καθόλου.— Πολὺ σωστὰ ὅλ' αὐτὰ κι' ἄς τἀ ἔχουν ὑπ' ὄψει οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ὁ περιορισμένος χῶρος, *Νάρκισσε,* μ' ἔκαμε νὰ καταργήσω τὴν κριτικὴ ποὺ δημοσίευα ἄλλοτε γιὰ ὅλα τἀ δημοσιευμένα κομμάτια τῆς Σελίδας. Εἰδεμὴ, ἂν τὴν εἶχα ἀκόμα, θἄλεγα πρὶν μὲ ρωτήσῃς, ὅτι ὁ «Θρύλος τοῦ Δάσους» ἦταν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ποὺ δημοσιεύθηκαν ἐκεῖ. Θὰ μιλοῦσα ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ «Εὐτυχία-Δυστυχία» τοῦ *Ἐθνικοῦ Ὕμνου,* τέλειο παιδικὸ διηγημάτακι, τόσο καλογραμμένο ὅσο καὶ διδακτικό. Κακὸ σου εἶχαι, ἀπὸ τὴ συλλογή σου τὸ πῆρα, ἑπομένως τ' ὀνομά σου ἔπρεπε νὰ βάλω ἀπὸ κάτω, ἀδιάφορο ἂν ἄλλαξα τὶς ἀρχικὲς λέξεις κι' ἔβαλα ἄλλες, ὥστε οἱ ζητούμενες νὰ προέρχωνται *ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ* (μετ'Ἀναγραμματισμοῦ εἴχες ἐσύ,) κι' ἔτσι ἡ Ἄσκηση νὰ εἶναι κάπως εὐκολώτερη Τέτοιες ἀλλαγὲς κάνω σ' ὅλες σχεδὸν τὶς Ἀσκήσεις ποὺ δημοσιεύω. Ἔτσο γιὰ τὸ *Αἰγόκλημα* ἔχεις δίκιο : δὲν μποροῦσες ν' ἀνταποδώσῃς τὸ τετράδιο, ἀφοῦ εἶχε ξεχάσει στὸ δικό του νὰ σημειώσῃ διεύθυνση.

Ἡ *Μυοσωτὶς* κι' ἡ *Διάνα* μοῦ γράφουν μαζί : «Ἅμα ἔρθει τὸ φυλλάδιό σου, πρῶτα-πρῶτα τὸ πιάνει ἡ γιαγιά, ποὺ παρκκολουθεῖ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρο τὶς περιπέτειες τῆς Νταλίζη». Ἔπειτα ἡ θεία μας ποὺ εὐχαριστεῖται ἰδιαιτέρως στί; Ἐπιστολὲς τοῦ ἀγαπητοῦ μας κ. Φαίδωνος. Ἡ Ἐπιστολή του μάλιστα γιὰ τοὺς Φίλους τῆς ἄρεσε πάρα πολύ. Ἀλήθεια, πόσα ὡραῖα πράγματα μαθαίνουμε ἀπ' τὸν κ. Φαίδωνα κι' ἐν γένει ἀπ' ὅλο τὸ φυλλάδιό σου. Λίγες σελίδες μὰ πολλὰ διδάγματα. Ἐνῶ ἄλλα περιοδικὰ ἔχουν πιό πολλὲς σελίδες, μὰ δὲν διδάσκουν τίποτα... Γι' αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ σένα, κανέν' ἄλλο περιοδικὸ γιὰ παιδιὰ δὲν μπαίνει στὸ σπίτι μας».

Εὐχαριστῶ πάρα πολύ· τετράδια ἔστειλα.

Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, *Μελαγχολικέ.* Κι' ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστήθηκε μ' αὐτὰ ποὺ γράφεις γιὰ τὴ «Νέα Ἑστία», αὐτὴ τὴ «μεγάλη Διάπλωση» ὅπως τὴ λές, «τὸ πραγματικὰ φιλολογικὸ περιοδικὸ ποὺ ἦταν ἀπρακίητο στὴν Ἑλλάδα». Ὅσο γιὰ τὸ Διαγωνισμό σου, εὐχαρίστως λέω στὰ παιδιὰ νὰ τὸν ὑποστηρίξουν, γιατ' εἶσαι ἕνα παλιὸ καὶ καλὸ Διαπλασόπουλο, ἀλλὰ δὲν σοῦ ἐγγυῶμαι κι' ὅτι θὰ τὸ κάμουν, γιατὶ ξέρω πὼς δὲν πραβιποστηρίζονται τώρα-τώρα αὐ·οὶ οἱ ἰδιωτικοὶ Διαγωνισμοί.

Καὶ νά, ἡ *Ροζίτα* μοῦ ἐξηγεῖ γιὰ ποιοὺς λόγους τἀΔιαπλασόπουλα ἀδιαφοροῦν πρὸς αὐ·οὺς τοὺς Διαγωνισμοὺς ποὺ προκηρύσσονται μὲ Μικρὲς Ἀγγελίες. Πρῶτο εἶναι ἡ μονοτονία τῶν θεμάτων(κάρτες,γραμματόσημα, Μ. Μυστικά, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.) Δεύτερο, ἡ μακρὰ συνήθως προθεσμία ποὺ κάνει ν' ἀδημονοῦν οἱ συμμετέχοντες. Τρίτο, οἱ συχνὲς ἀκυρώσεις Διαγωνισμῶν ὅταν ἔχουν ληφθεῖ λίγες ἀπαντήσεις. Τέταρτο ἡ βραδύτης τῆς ἀποστολῆς τῶν βραβείων ποὺ κάποτε δὲν στέλλονται καὶ καθόλου.— Πολὺ σωστὰ ὅλ' αὐτὰ κι' ἄς τἀ ἔχουν ὑπ' ὄψει οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ὁ περιορισμένος χῶρος, *Νάρκισσε,* μ' ἔκαμε νὰ καταργήσω τὴν κριτικὴ ποὺ δημοσίευα ἄλλοτε γιὰ ὅλα τἀ δημοσιευμένα κομμάτια τῆς Σελίδας. Εἰδεμὴ, ἂν τὴν εἶχα ἀκόμα, θἄλεγα πρὶν μὲ ρωτήσῃς, ὅτι ὁ «Θρύλος τοῦ Δάσους» ἦταν

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐπαναλαμβάνω τὴ δήλωση ποὺ ἔκαμα στὸ προηγούμενο : Δέχομαι τώρα κομμάτια γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. ἀπ' ὅλους ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο ἐγκεκριμένο γιὰ τὸ 1928. Καθένας δικαιοῦται νὰ μοῦ στείλῃ *ἀπὸ ἕνα* κομμάτι, πεζὸ ἢ ἔμμετρο, ἢ *ἀπὸ δύο,* ἐὰν τὸ ἕνα εἶναι ἔμμετρο καὶ τὸ ἄλλο πεζό.

Ἀπορρίπτονται : «Μετάνοια», ποίημα τοῦ *Γορδίου Δεσμοῦ.* Κάθε τετράστιχο ἔχει δικό του μέτρο. Τὰ τρία πρῶτα ἀρχίζουν ἔτσι:

Τί χαρά, τί μεγαλεῖο ...
Τετράδια καὶ βιβλία ...
Ἐνῶ λοιπὸν τὰ ξέκαμνα ...

Ἔ, αὐτοὶ οἱ τρεῖς στίχοι δὲν μποροῦν νἀνήκουν εἰς ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ ποίημα. Ἀλλάζει ὁ ρυθμός. — «Ὁ γερασμένος πεῦκος» τοῦ *Κίμ.* Πολὺ ὡραῖο τὸ θέμα. Ἀλλὰ ὁ *Κὶμ* πρέπει νὰ τὸ ξαναγράψῃ καλύτερα, προσεκτικώτερα, (νὰ λείψουν προπάντων οἱ ἐπαναλήψεις) καὶ νὰ μοῦ τὸ ξαναστείλῃ.— «Πρωτομαγιὰ» τῆς *Γκλόριας.* Κι' αὐτὸ ἡ *Γκλόρια* μπορεῖ κάπως νὰ τὸ ἐπεξεργασθῇ καὶ νὰ μοῦ τὸ ξαναστείλῃ γιὰ τὴν ἐρχόμενη ἀνοιξῆ. —«Τὸ κλαδὶ» τῆς *Περιπλοκάδος.* Καλό, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνῃ συντομώτερο, νὰ λείψουν ὅλα τἀ περιττά.—«Πάσχα τῶν ναυτῶν» τοῦ *Νιαγάρα.* Ἄτεχνοι στίχοι.— «Σ' ἕνα νησὶ» τοῦ *Μοιραίου Ἀκρογιαλιοῦ.* Ἀδόκιμο ἀκόμα τὸ γράψιμο. Ἀλλὰ τὸ θέμα καλό. — «Τὸ μοιρολόγι τοῦ ὀρφανοῦ» τοῦ *Λεσβιόπουλου.* Καλὸ τὸ θέμα, καλὸ τὸ μέτρο. Στὴν ἔκφραση ὅμως ἔχει ἀνωμαλίες. Πολλὲς λέξεις ἢ δὲν ταιριάζουν ἢ χτυποῦν ἄσχημα. —Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἀκάμαντα* (σχέδιο τοῦ Σήμματος ὑπάρχει· δὲν θὰ κάμω ἄλλο· τὸ ἴδιο θὰ δώ

στῶ γιὰ τἄλλα· ὅσο γιὰ τὴν ἀπάντησή σου στὸ Διαγωνισμὸ Τυπογραφικῶν Λαθῶν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ στείλῃς ἄλλη· ἂν ἔλειπαν, θἄταν κακό· ἀλλ' ἀφοῦ πλεονάζουν, δὲν πειράζει·) **Θαλασσινὴν** ('Αγγελία δὲν ὑπῆρχε μέσα· σὲ παρακαλῶ, μὴ μοῦ ξαναγράψῃς μὲ μολύβι, δὲν βλέπω νὰ διαβάζω τόσο ξέθωρα γράμματα·) **Αὐγερινὸν** (σκοπίμως ὁ κ. Στασινόπουλος θὰ παρέλειψε ἀπὸ τὸ Αἴνιγμα τοῦ Ραγκαβῆ αὐτὸν τὸν στίχο· γιατί ξέρει πῶς τέτοια λόγια δὲν δημοσιεύω στὸ περιοδικό μου ποὺ εἶναι γιὰ παιδιά·) **Β. Γ. Μπέτσον** (δὲν «βαρέθηκα» καθόλου νὰ διαβάσω τὸ γράμμα σου, ποὺ μοῦ προξένησε μεγάλη εὐχαρίστηση·) **Καλαμιὰν** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) **Λάουραν** (καὶ σένα ἐπίσης· ἔτσι παιδιά μου, νὰ ξεσπαθώνετε·) **Ἄρην Μακρῆν** (μὰ ἐκεῖνα εἶναι περιοδικὰ γιὰ μεγάλους· καταχρηστικῶς τὰ παίρνουν καὶ παιδιά· ἔστειλα πρὸς ἐπανόρθωση τοῦ λάθους· γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ μὲ ρωτᾶς, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω μὲ λίγα λόγια καὶ δὲν ἔχω τόπο γιὰ πολλά·) **Χρυσαυγὴν τῆς Λέσβου** (μετὰ χαρᾶς σοῦ ἐνέκριναν ψευδώνυμο γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς· νὰ μὴ στέλνῃς χαρτόσημο, ἀλλὰ γραμματόσημο·) **Μποὲμ** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἔλαβα καὶ τὴ Δ]ση τῆς **Σκουνίτσας**·) **Ἀτρόμητην Φοβητσιάραν** (ἔστειλα μόνο τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος» κι' ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ. 13, γιατί τὸ «Βιβλίον Συμπερ.» ἐξηντλήθη·) **Ἐλιάναν** (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ· κάνουν πολὺ καλὰ οἱ γονεῖς σου ποὺ δὲν σὲ ἀφίνουν νὰ διαβάζῃς τίποτ' ἄλλο ἀπὸ Διάπλασι·) **Ἀγριεμένον Ὠκεανὸν** (τὰ ἔλαβα, ἡσύχασε καὶ μὴν ἀργήσῃς νὰ μοῦ ξαναγράψῃς·) **Σπίθαν** (εἶσαι συχωρεμένη· γράφε μου·) **Σκερτσόζικην Μικρούλαν** (νὰ σὲ ἰδῶ λοιπόν, τώρα ποὺ ἀνοιξε τὸ σχολεῖο· μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς τὸ ἕν' ἀπὸ τὰ δυὸ γιὰ τὴ Σελίδα·) **Πέτρον Ριονσαὶ** (δὲν ξέρω τὴ νέα της διεύθυνση·) **Σγουρόμαλλην** (εἶδες ὅτι «δὲν σᾶς ἀρνήθηκα αὐτὴ τὴ χάρη»·) **Λάφι τῆς Ἀρτέμιδος** (ἔλαβα 25 δραχμὲς κι' ἔχω στὴ διάθεσή σου ὑπόλοιπο δρ, 20·) **Τελέσιλλαν** (ὁ Κ. Φ. δὲν εἶναι·) **Μαγεμένο Βασιλόπουλο** (εὐχαριστῶ πολὺ· ἀπόδειξη τῆς Κ. Ρ. σοῦ ἔστειλα·) **Ἀντ. Μπεγέλην** (ἔλαβα·) **Ἀνθούλαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) **Πάνθειαν Ἀβραδάτου** (ἔλαβα, θὰ διαλέξω·) **Μιχαὴλ Βλάχον** (μπορεῖς νἀγοράσῃς τὰ φύλλα πρὸς 3 δρ. τὸ ἕνα·) **Ἄγνωστην** (ἔλαβα·) **Ἄρτεμιν** (ἔστειλα 9 τεμ. πρὸς ἐξώφλησιν λ]σμοῦ·) **Λιλάνταν. Φοιτητήν, Ἀβροπούπουλην, Γεώργ. Χαλκιόπουλον, Τζάκ,** κτλ. κτλ.

Νεράϊδαν τοῦ Βοσπόρου, Μαραμένην Γαζίαν, Βασιλέα τῶν Δασῶν, Καστανὴν Νεράϊδαν, Ἀνθούλαν, Ἐγὼ εἶμ' Ἐγώ, Ξιφομάχον (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 **Ὀκτωβρίου** θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 241ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 6 Δεκεμβρίου.

662. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου φωνῆσε·
Μὲ τἄλλο μου μπορεῖτε
Στὸ σπίτι ν' ἀνεβῆτε·
Ἀλλὰ χωρὶς τὸ τρίτο
Θἄταν πολὺ σκοτάδι...
Καὶ τ' ὅλο τιμωρεῖται
Σκληρὰ κάτω στὸν Ἅδη.

Ἀρίμητος Γελωτοποιὸς

663. Στοιχειόγριφος

Ἀπ' τῆς Θεσσαλίας πόλη
Δύο γράμματ' ἂν σαρώσῃς,
Λῦτα, θὰ γελάσουμε ὅλοι
Μ' αὐτὸ ποὺ θὰ μᾶς σκαρώσῃς.

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

664. Στοιχειοτονόγριφος

Σὲ κοπάδι ἀπὸ γίδες
Ἕνα γράμμα μέσ' ἂν πέσῃ
Καὶ τὸν τόνο μεταθέσῃ,
Ἄλλο πάλι θαῦμα εἴδες:
Βασιλιὰ ἀρχαῖο νὰ κάνῃ
Ποὺ ἐπνίγη ἀπὸ μιὰ πλάνη...

Μικρομέγαλη

665. Μεταγραμματισμὸς

Βάλε Ἄλφα ἀντὶ τοῦ Κᾶ
Κι' ἀπὸ νῆσο, ξαφνικά,
Ξακουσμένη σὰν καμμιὰν ἄλλη,
Μιὰ βασίλισσα προβάλλει.

Ἐλευθέριος Ρουσσάκης

666. Τετράγωνον

* * * * * *
* *
* *
* *
* *
* *
* * * * * *

Ἄνω, ἔνδοξος πόλις· κάτω, μεγάλη Εὐρωπαϊκὴ Δύναμις· δεξιὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου, καὶ ἀριστερὰ ἄλλη.

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

667-671. Φωνηεντόγριφος

Δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, δὶς πάντοτε ἐπαναλαμβανομένου μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

ΣΣΤΛ, ΚΛΤΡ, ΝΠΣΡ, ΡΚΝ, ΘΚ

Περιπλοκᾶς

672. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Ξύπνα, Δάφνη μου, καὶ πέ
Πῶς ὁ γρῖφος θὰ λυθῇ; [μου
— Μὰ μὲ λίγην, ἀδελφέ μου,
Ἀπὸ κεῖνη ποῦχεις πεῖ,

Μίμης Πρώϊμος.

673. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὅλαι ἀπὸ πέντε γράμματα, ἀποτελοῦν χρήσιμον ζῶον:

1, Ἀρχαία ὀνομαστὴ πόλις· 2, Κάτοικος κράτους τῆς Ἀσίας· 3, Τόπος ἀνθηρός· 4, Μέρος τοῦ λόγου· 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ρασπουτίν

674. Φωνηεντόλιπον

ρχ - τ - μσ - τ - πντς

Μικρὸς Ἀθηναῖος

675. Γρῖφος

			ια							
ια	κρ'		ια							
ια				ια	ή					σύ; τί;
ια	ή		ια							
ια										

Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

676. Mots en Carré

* * * = Dieu des bois.
* * * = Animal domestique.
* * * = Partie du temple.
Verticalement les mêmes.

Ἀφροδίτη Καρίπη

677. Sans Voyelles

ls - grs - pssns - mngnt - ls - ptts.

Κόκκινος Διάβολος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 30

454. Κανάριον (Κανᾶ-Ρίον.)— 455. Κάπαρις (Κάππα-ρίς.) — 456. Βουκεφάλας (βοῦ, κέ, φά, λά-ς) — 457. Λύκος-σλύκος-σκύλος.—458.

Ε Ι Δ Ο Ι
Ι Δ Α Σ
Δ Α Ν
Ο Σ
Ι

459. Σελὶς Συνεργασίας Συνδρομητῶν.—460-464. Διὰ τοῦ ΛΡ: *ἀδρός, δράκων, ἕδρα, κέδρος, δρόμος.* — 465. ΑΘΗΝΑ (Ἄνοιξις, Θάνατος, Ἠλίθιος, Νωθρός, Ἄγονος.)— 466. Τὰ ἐμὰ σὰ καὶ τὰ σὰ ἐμά.—467. Φίλει παιδείαν, ἀλήθειαν, οἰκονομίαν, εὐσέβειαν.

468. S O N
O U I
N I L

469. La vie est la conscience lancée à travers la matière.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50).

Ἀπὸ τὴν παιδικὴν ζωὴν (Μικρὰ διηγήματα) καὶ **Οἱ δύο λούστροι** (Μονόπρακτος Κωμωδία) ὑπὸ Γιάννη Χιδίρογλου, δρ. 5 (1 καὶ 2).

Ἡ Ἐπιτυχία εἰς τὴν ζωήν, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8. (1 καὶ 2).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσούλη. Ἀδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 45. (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (Τομίδιον, Β' καὶ Γ') δρ. 5. (1 καὶ 2).

Πρὸς ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρειοπώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9,50).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φώτης, ἐμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη

/ΚΗ' — 751/

Γαλαξία, Τσουκνίδα, Μιμόζα, Γιοῦ-Γιοῦ, Μπόεμ, Κυρά-Κυραλίνα, Ἤδη, Μακντόφ, Ἠλιοστάλαχτη, Κολοκυθόσπορε καὶ Διαπλασόπουλα, νὰ περιμένω Μ. Μυστικά: Δ]σις: (ΚΗ' - 517).

Ἔξυπνη Γατούλα

/ΚΗ' — 752/

Ἐως πότε θὰ περιμένω τετραδιάκι σας: **Ἐγώ, Ταυρομάχε, Μπόεμ, Πριγκίπισσα Ρεπανάκι, Τρελλὴ Λόλα, Κάρμεν Σύλβα, Ἑρμίνα, Περιπλοκας, Γαζία,** στεῖλε παρακαλῶ Δ]σίν σου.

ΑΚΡΙΤΑΣ

/ΚΗ' — 753/

ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΕ, πρώτη φορὰ προκηρύσσομε διαγωνισμὸ καρτῶν ἠθοποιῶν ἀγράφων, προθεσμία δίμηνος, συμμετοχὴ δρ 3. Κάθε 7 βραδεύουμε Περιμένομε ὑποστήριξη ἀπ' ὅλους, ἰδιαιτέρως ἀπὸ **Νεράϊδες** καὶ **Συλλόγους.** Δ,σις: (ΚΗ'—706).

Μελαχροινὴ Νεράϊδα
Καστανὴ Νεράϊδα

/ΚΗ' — 754/

Ἠρθα ἀπ' τὴν ἐξοχὴ καὶ χαιρετῶ τὰ Διαπλασόπουλα. Συμπληρώνοντας τὴ συλλογή μου θἄθελα νἄχα καὶ τὰ ἐκλεκτὰ τετραδιάκια τῶν: **Κόρης τῶν Ἀθηνῶν, Νάρκισσου, Ντόριαν, Ἱσπανιόλας, Ἀκαδημαϊκοῦ Πολίτου, Κυρά-Κυραλίνας, Φοιτητή, Κουτορνιθιοῦ, Ἐλεύθερου Πουλιοῦ, Λέλιας, Λιλάντας,** Θἄχουν τὴν καλωσύνη νὰ στεῖλουν; (μέσον Διαπλάσεως). **Ἀμαρυλίς, Πούλια,** εὐχαριστῶ, ἔστειλα.

Τρελὸ Φοιτητάκι

/ΚΗ' — 755/

Ἡ ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΣ ἀλλάζει τετραδιάκια. (ΚΗ' —112). Λιάνα=Μάρου, Ἀγράμπελη=Ματσούκα, Δάγνη=Ντολιοπούλου, Σπῦρος=Ζουλάμογλου, Βοῦνι=Σαράτσης. Ἠλιοστάλαχτη=Θεοδοσίου.

/ΚΗ' — 756/

ΑΤΑΡ: Ποιὸς εἶμαι; ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά; Πρωτότυπη ἔκπληξη Γράφε σύντομα: Δημήτρ. Θέμελην (διὰ Ἀντρέα) Χρηματιστήριον, Ἀθῆναι.

/ΚΗ' — 757/

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Ἠδη ὅλους σήμερον ἀπαραίτητος γαλλικὴ γλῶσσα διδάσκεται ἀρτίως, ἐμμεθόδως καὶ οἰκονομικῶς. **Πιπίνου 5-β** (Στάσις Ἀγγελοπούλου). Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν εἰς τοὺς νεοαφιχνουμένους φοιτητὰς καὶ σπουδαστάς.

/ΚΗ' — 758/

Ἔστειλα σ' ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ μοῦ ζήτησαν τετραδιάκια καὶ σὲ μερικὰ χωρὶς νὰ μοῦ ζητήσουν. Ἔτσι ἡ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ κι' ἡ ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΗ ἄδικα μοῦ παραπονέθηκαν γιὰ ... περηφάνεια (Θεὸς φυλάξοι). — **ΝΤΟΡΙΑΝ**

/ΚΗ' — 759/

Ἐλλείψει ἐπαρκῶν ἀπαντήσεων εἰς τὸν διαγωνισμόν μου βραδεύω μόνον τὴν **Πούλια.**

Ἀνθούλα

/ΚΗ' — 760/

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους καὶ ὅλες, Δ]σις! Λητὼ Λυμπουρίδου (διὰ Ἀφηνιασμένο 'Αλογάκι), Ταχυδρ. Κιβωτίον 146, Λευκωσίαν Κύπρου.

Ἀφηνιασμένο Ἀλογάκι

/ΚΗ' — 761/

Ἡ Ὀνειροπλέχτρα ἀπ' ὅλους-ες περιμένει τετραδιάκια. Ἀνεμώνη, Τζακόντα, Νιόβη, Μιμόζα, Ἱσπανιόλα, Αἰγόκλημα, Μικρομέγαλη, θἄχω κι' ἀπὸ σᾶς; Δ]σις: (ΚΗ' — 542)

/ΚΗ' — 762/

Χρυσάνθεμον. Ἀγράμπελη, πῶς πάει ἡ συνταγή Β. Γ., ἐφαρμόζεται;

Πηλιορείτικο Κεράσι

/ΚΗ' — 763/

ΖΟΖΕΦΙΝΑ, ἐξακολουθοῦν νὰ σοῦ ἀρέσουν ἀκόμη τὰ Πέπό-νια, ἢ πομφόλυξ ἦν καὶ διεφράγη; Καὶ σύ, Θάλεια(ερὲ ΤΡΕΛΛΟΚΟΡΙΤΣΙ, ἐξακολουθεῖς ἀκόμη νὰ διαβάζῃς τὸν Φάουστ δίνοντας μεγάλη προσοχὴ στὸ Μεφιστοφελῆ (Κ.Κ.) ἢ κανὸ ἦν καὶ διελύθη;

Ἀρλεκῖνος

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι